

Мухаммад – Посланець Аллаха

محمد رسول الله – صلى الله عليه وسلم

(باللغة الأوكرانية)

أفضيلة الدكتور عبد الرحمن بن عبد الكريم الشيحة

Автор:

Абдуррахман бін Абдулькарім Аш-Шиха

переклад

EUROPEAN ISLAMIC RESEARCH CENTER (EIRC)

& Мухаммада аль-Гарбі

Абдур-Рахман аш-Шиха

переклад:

EUROPEAN ISLAMIC RESEARCH CENTER (EIRC)

& Мухаммада аль-Гарбі

Перевірка:

✚ Svyripa Olga

✚ Lustikova Anna Aleksandrovna

© Усі права на книгу належать автору.

Автор дозволяє передруковувати або перевидавати цю роботу, якщо метою вищевказаних дій є безкоштовне розповсюдження книги. При цьому забороняється внесення до тексту оригіналу будь-яких змін, доповнень і скорочень.

У разі необхідності та за дотримання вищевказаних умов, автор готовий безоплатно надати високоякісні копії книги в електронному форматі.

Зміст

- Передмова
- Хто він – Посланець Мухаммад (с.а.с.)?
- Народження Посланця і його юнацтво
- Опис Посланця Аллаха (с.а.с.)
- Деякі риси його характеру
- З етикету Посланця Аллаха (с.а.с.)
- Об'єктивні свідчення, що підтверджують його місію
- Дружини Посланця (с.а.с.)
- Деякі докази його пророчої місії із священних книг
- Із Корану
- Із Сунни
- Із попередніх небесних книг
- Із Євангелія
- Логічні докази
- Значення свідчення «Мухаммад – Посланець Аллаха»
- Висновок

Іменем Аллаха, Милостивого і Милосердного! Хвала Аллаху Господу світів, мир Йому і Його Посланцю Мухаммаду, його сім'ї і усім його сподвижникам.

Передмова

Коли ми говоримо про Мухаммада – Посланця Аллаха, нехай благословить його Аллах, ми говоримо про найвеличнішу особистість, яку знала історія у минулому і в сьогоденні. Це рішення не з порожнього місця. Справді, той, хто читав його біографію і дізнався про його якості і достоїнства, залишивши свій релігійний фанатизм і особисті інтереси, усвідомлює правдивість наших слів. І цьому справедливо свідчать і немусульмани. Професор Хасан Алі, та удостоїться він милості Аллаха, в журналі «Світло Ісламу» говорить, що його друг з індуїстів сказав йому: «Я вважаю Посланця Ісламу найвеличнішою і найдосконалішою людиною у світі». Тоді професор Хасан Алі запитав його: «А чому ти вважаєш Посланця Ісламу найдосконалішою людиною?» Він відповів: «Тому що я знаходжу в Посланці Ісламу багато різних якостей, і не бачив досі, щоб вони, одночасно, були у будь-кого в історії світу. Він був королем, якому підкорялися усі його території. Він розпоряджався ними так, як хотів, залишаючись у той же час скромним. Він вважав, що він нічого не має, а все знаходиться у руках його Господа. Ми бачимо його у великім багатстві – до його столиці приходили верблюди, нав'ючені скарбами, але разом з тим він залишається нужденним. У його будинку багато днів поспіль не розпалюється вогонь для приготування їжі, і він часто бореться з голодом. І ми бачимо його величним полководцем, що веде нечисленне, слабкоозброєне військо, що билосся з ним проти тисячної армії, воїни якої обвішані зброєю з голови до ніг – і він завдає їм нищівної поразки. І ми знаходимо його миролюбним, таким, що надає перевагу примиренню, що ставить свій підпис під умовами перемир'я, зі спокійним серцем і мужністю, коли тисячі його сподвижників переповнені ентузіазму і хоробрості. І ми бачимо його героєм, який стійко тримається перед тисячою своїх ворогів, не звертаючи уваги на їхню численність. Разом із тим він залишається м'яким, милосердним, він не хоче проливати навіть краплину крові. Ти бачиш його зануреним у думки про весь Аравійський півострів, у той же час, коли він не упускає ніяких сімейних справ, справ, що стосуються бідних і незаможних мусульман. Він піклується про справи людей, які забули про свого Творця і заховались від нього, – він старається виправити їх.

Загалом, він людина, яка піклується про цілий світ, і в той же час він повністю присвятив себе Аллаху, відмовившись від цього світу. Він знаходився у цьому світі, і в той же час поза ним, тому що серце його не було прив'язане ні до чого, окрім Аллаха, і Його волі. Він ніколи не мстив за себе особисто, він молився за своїх ворогів, просячи блага для них і бажав їм добра, але він ніколи не прощав ворогів Аллаха і не залишав їх непокараними. Він невпинно наставляв тих, які відхилилися від шляху Аллаха, застерігаючи їх від покарання пеклом. І ми бачимо його аскетом, що вклоняється Аллаху, що вистоює ночі в

помиранні Його, також як бачимо його хоробрим воїном, борцем меча. І ми бачимо його розсудливим Посланцем та непогрішним Пророком (с.а.с.) у той час, коли ти уявляєш його переможцем народів, що підкорює землі. І він же лежить на циновці з пальмового листа і спирається на подушку, набиту пальмовими волокнами, у той час, коли ми називаємо його повелителем арабів, а його сім'я перебуває у нужді навіть після того, як до нього надійшли величезні багатства з околиць Аравійського півострова. Вони купами лежали у дворі його мечеті, і до нього прийшла його улюблена дочка Фатіма (р.а.а.), яка скаржилася на те, що вона насилу переносить бурдюки з водою на собі і меле зерно ручними жорнами, а це залишає сліди на її тілі. Посланець у той же день розподіляв між мусульманами рабів для прислуги, а його дочка не отримала нічого, крім слів молитви, яких її навчив батько. Також, одного разу до Посланця прийшов його сподвижник Умар, який обвів поглядом кімнату Посланця і не знайшов нічого, крім циновки з пальмового листа, яка залишила слід на тілі Посланця Аллаха (с.а.с.), міри ячменю в посудині і старого бурдюка, повішеного на цвях, неподалік від нього. З очей Умара покотилися сльози. Посланець запитав, що змусило його плакати. Умар сказав: «А як мені не плакати? Цезар (титул правителя Візантії) і Хосров (титул правителя Персії) насолоджуються благами цього світу, а Посланець Аллаха не має нічого, крім того, що я бачу». Посланець (с.а.с.) сказав йому: «А хіба ти не задоволений, Умар, тим, що Цезар і Хосров володіють усім у мирському житті, а нам буде належати все майбутнє життя цілком?!»

Коли війська Посланця Аллаха (с.а.с.) оточили Мекку, щоб узяти її, Абу Суфьян знаходився поряд з Аббасом – дядьком Посланця (с.а.с.). Вони дивилися на муджахидів із безліччю прапорів, а Абу Суфьян все ще перебував у невірі і його вразило те, що він побачив. Безліч мусульман і людей із арабських племен, що прийняли Іслам, наступають на Мекку, подібно до селі, що змітає все на своєму шляху, від якої немає захисту. Абу Суфьян сказав своєму товаришеві: «О, Аббас! Воістину, син твого брата став великим королем». Аббас, який вважав інакше, сказав: «Це не влада короля. Це – пророцтво і посланницька місія!»

Аді Ат-Тайй – син знаменитого Хатіма, який вважався зразком щедрості серед арабів, був главою племені Тайй і одного разу він знаходився в товаристві Посланця Аллаха (с.а.с.). Аді в той час ще був прихильником християнства. Він бачив, як повністю озброєні сподвижники Посланця виявляли до нього повагу, і це змусило Аді сумніватися щодо того, Посланець він чи просто правитель. Він знаходився у таких сумнівах до тих пір, поки туди не прийшла бідна жінка-рабиня. Вона звернулася до Посланця: «О, Посланець Аллаха! Я хочу щось повідомити тобі». Він сказав: «Почекай мене в будь-якому зручному для тебе місці і я вийду до тебе». Потім він вийшов до неї і допоміг їй у тому, що вона просила. Коли Аді побачив велику скромність Посланця, що знаходився серед сподвижників у такій величчю, то його сумніви зникли, він ясно побачив правду і переконався в істинності пророчої місії, і що вона – від Аллаха. Він зняв із себе

хрест і увійшов в Іслам із іншими сподвижниками».

Ми подамо висловлювання деяких сходознавців про Мухаммада (с.а.с.). Ми, як мусульмани, переконані в його пророчій та посланницькій місії і не потребуємо подібних висловлювань, але згадаємо їх із двох причин.

Перша причина: ми приведемо ці цитати, щоб їх прочитали ті мусульмани, які не знають про Іслам нічого, крім назви, які перестали слідувати шляхом Посланця, і щоб вони дізналися, що говорять про їхнього Пророка і Посланця немусульмани. Можливо, це стане початком їхнього щирого повернення до їхньої релігії.

Друга причина: ми згадаємо слова сходознавців для того, щоб їх прочитали немусульмани і зрозуміли сутність цього благородного Посланця зі слів людей, подібних до них і тих, що розмовляють їхньою мовою, і, можливо, це стане початком серйозного дослідження цієї великої релігії. Нашою метою є зробити так, щоб вони думали своїми головами, а не нав'язаними кимось стереотипами і розрізняли правду і брехню. Це можна здійснити, якщо звільнитися від фанатизму і забобонів. Ми молимося за таких людей, щоб Аллах розкрив їхні серця для істини, направив їх до неї і дав їм прямий шлях.

Dr.Abdurrahman b. Abdul-Kareem al-Sheha

Riyadh,11535

P.O.Box 59565

Email:alsheha2@gmail.com

<http://www.islamland.org>

Хто він – Посланець Мухаммад (нехай благословить його Аллах)?

Його сімейство:

Він – Абу Касим Мухаммад бін («бін» означає «син») Абдулла бін Абдель Мутталиб. Його походження сходить до Аднану з нащадків Посланця Аллаха – Ісмаїла – сина Ібрахіма, мир їм. Посланець (с.а.с) сказав: «Аллах обрав Кінана з нащадків Ісмаїла, і обрав курейш з Кінана, і обрав із курейш синів Хашима, а мене вибрав із синів Хашима» (хадис наводиться в «Сахіх» Мусліма).

За цим спорідненням він походить із найчистішого роду на землі, навіть вороги його цьому свідки. Абу Суфьян, який очолював ворогів Посланця, (с.а.с.), ще до того, як прийняв Іслам, свідчив про це перед імператором Візантійської імперії Іраклієм.

Передано від Абдулли бін Аббаса, хай буде задоволений ним Аллах, що Посланець Аллаха, нехай благословить його Аллах, написав імператору заклик прийняти Іслам. Він послав свого листа через Діхья Кальба, щоб той передав цей лист правителю Басра, а той у свою чергу передав його імператору. А імператор після того, як Аллах захистив його від війська персів, попрямував із Хомса в Ілію (Єрусалим) дякуючи Аллаху за Його допомогу у війні. І коли до імператора дійшов лист Посланця Аллаха, нехай благословить його Аллах, він прочитав його і сказав: «Знайдіть мені тут кого-небудь із його народу, щоб я міг розпитати його про Посланця (нехай благословить його Аллах)!». Ібн Аббас сказав: «Абу Суфьян повідомив мені, що він був у Сирії серед курейшитів, які прибули туди для торгівлі, коли Посланець Аллаха ворогував із невірними з племені курейш. Абу Суфьян сказав: «І нас знайшов посланець імператора в якійсь частині Сирії. Я, разом із моїми товаришами, прямував до Ілії.¹ Коли нас завели до імператора, він сидів на своєму троні, на ньому була корона, а навколо нього сиділи видатні люди Візантії. Він сказав перекладачеві: «Запитай їх, хто з них найближчий родич тому чоловіку, який стверджує, що він Пророк?» Абу Суфьян сказав: «З нас я найближчий родич йому». Він запитав: «А яка спорідненість між вами?» Я відповів: «Він син мого дядька». У той день із нашого каравану, крім мене, більше нікого не було з нащадків Абду Манафа. Імператор наказав мені підійти до нього, а моїм супутникам наказав встати за моєю спиною. Потім він сказав перекладачеві: «Скажи супутникам Абу Суфьяна, що я буду питати його про людину, яка стверджує, що він Посланець. І якщо він буде брехати, то скажіть, що він бреше». Сказав Абу Суфьян: «Клянуся Аллахом, якби я не боявся сорому від того, що мої супутники розкажуть людям про мене і мою брехню, я б збрехав йому. Але я соромився того, що вони розкажуть про мене, і тому я розповів імператору правду». Потім імператор сказав перекладачеві: «Запитай його, яке походження цієї людини

¹ Мається на увазі Єрусалим. – Прим. перекл.

серед вас?» Я відповів: «Він із знатного роду». Він запитав: «Хто-небудь з вас говорив це до нього?» Я сказав: «Ні». Він сказав: «До того, як він це сказав, ви підозрювали його у брехні?» Я сказав: «Ні». Він запитав: «Чи був хтось із його предків королем?» Я сказав: «Ні». Він запитав: «Знатні люди йдуть за ним чи слабкі?» Я сказав: «Слабкі люди». Він сказав: «Їх стає більше чи менше?» Я сказав: «Їх стає більше». Він сказав: «Хтось зрікається його релігії через гнів, після того, як прийме її?» Я сказав: «Ні». Він сказав: «Чи порушує він договори?» Я сказав: «Ні. Але зараз такий період, коли ми боїмося, що він порушить». Абу Суфьян сказав: «Він не сказав навіть слова, якому я міг би щось додати, що могло б применшити гідність Посланця, і щоб я не боявся бути звинуваченим у брехні». Він сказав: «Ви билися проти нього і він бився проти вас?» Я сказав: «Так». Він сказав: «Якими були ваші битви?» Я сказав: «Вони були різними, іноді перемагали ми, а іноді вони». Він сказав: «А що він велить вам робити?» Я відповів: «Він наказує нам поклонятися Єдиному Аллаху і не надавати Йому співтоваришів, він забороняє нам поклонятися тому, чому поклонялися наші предки. Він велить нам молитися, давати милостиню, бути доброчесними, дотримуватися обіцянки і не бути віроломними». Коли я відповів йому, він сказав перекладачеві: «Скажи йому, коли я запитав з якого роду він, ти відповів, що він зі знатного роду – пророки теж посилаються зі знатного роду. Коли я запитав тебе, чи хто-небудь говорив це до нього, ти сказав, що ні. І якби хтось говорив це до нього, я сказав би, що ця людина всього лише наслідує те, що було сказано до нього. Коли я запитав тебе, чи підозрювали ви його у брехні до цього, твоя відповідь була ні, тоді я дізнався, що він не міг так робити, не брехати людям, а брехати Аллаху. Коли я запитав тебе, чи був хтось із його предків королем, ти сказав що ні. Якби був король з його предків, тоді я б сказав, що він вимагає трон своїх предків. Коли я запитав, знатні люди слідують йому чи бідні, ти відповів: «бідні». Саме вони – послідовники пророків. Я запитав тебе, їх стає більше чи менше? Ти відповів, що їх стає більше. Точно так віра додається, поки не вдосконалиться. І я запитав чи хто-небудь, прийнявши його релігію, відкинув її через гнів? Ти відповів: ні. Віру, коли вона заходить у серця, ніхто вже не відкидає. Я запитав, чи порушує він своє слово? Ти сказав, що ні. Посланці не порушують свої слова ніколи. Я запитав, чи билися ви один проти одного? Ти сказав, що так. Іноді перемагали ви, а іноді вони. У Посланців іноді бувають випробування, але перемога залишається за ними. Я запитав, що він велить робити? Ти сказав, що він велить поклонятися Аллаху і не надавати Йому співтоваришів у поклонінні. І він забороняє вам поклонятися тому, чому поклонялися ваші батьки. І він велить молитися, говорити правду, бути доброчесними, дотримуватися обіцянок і бути вірними в угодах. Це притаманне Посланцям. І я знав, що він посланий, але не думав, що він буде серед вас. Якщо сказане тобою правда, то дуже скоро він заволодіє місцем, у якому я перебуваю. І якби була можливість зустрітися з ним, то я би першим пішов до нього і був би відданим. І якби я був у нього, то омив би йому ноги. Абу Суфьян сказав: «Потім імператор наказав прочитати лист Посланця Аллаха, нехай благословить його Аллах, і його

прочитали. У ньому було написано наступне: «Ім'ям Аллаха, Милостивого і Милосердного. Від раба Аллаха і посланця Його – Мухаммада, імператору Візантії Іраклію. Мир Аллаха тому, хто слідує істинним шляхом. Потім: Я закликаю тебе до Ісламу. Прийми його, і ти будеш у мирі і благополуччі, і Аллах двічі винагородить тебе. А якщо ти відвернешся, то на тобі гріх хліборобів, про яких у Корані сказано: **Скажи: «О люди Писання! Прийдімо ж до єдиного слова між нами і між вами — що ми не будемо поклонятися нікому, окрім Аллаха, і не будемо нікого додавати Йому як рівного, і не будемо вважати за господа когось іншого з нас чи з вас, а тільки Аллаха!»** А якщо вони відвернуться, то скажи: **«Засвідчіть же, що ми — віддані Йому!»** (сура «Родина Імрана», аят 64). Абу Суфьян сказав: «Після того, як імператор закінчив промову серед чиновників, які були навколо нього, піднявся шум. Він став настільки гучним, що я навіть не чув, про що вони говорили. Потім нам наказали вийти. Після того, як ми з друзями вийшли і залишилися наодинці, я сказав їм: «Справа Мухаммада (с.а.с.) стала великою, навіть імператор жовтих (тобто візантійців) боїться його». Потім він додав: «Клянуся Аллахом, я був переконаний, що його справа зникне, і був приниженим до тих пір, поки Аллах не відкрив моє серце Ісламу, у той час, коли я ще його зневажав» («Сахіх» Бухарі).

Народження Посланця (с.а.с.) і його юнацтво

Він народився у 571 році, у знатному племені курейш, яке араби дуже поважали. Він народився у м. Мекка, яке вважалось релігійним центром Аравійського півострова, бо у ній знаходилась священна Кааба. Її побудували батько Посланця Ібрахім і його син Ісмаїл, мир їм. І ще тому, що до неї здійснювали паломництво і паломники здійснювали обхід навколо Кааби. Батько його помер ще до того, як він з'явився на світ, а після його народження мати теж померла. Він став сиротою і дід Абдуль Мутталіб взяв його під свою опіку. Після того, як помер дід, його вихованням зайнявся дядько Абу Таліб. Його плем'я і інші племена, які знаходилися поруч, поклонялися у той час ідолам. Цих ідолів вони робили з дерева. А деякі з них були з каменю та золота. Вони стояли навколо Кааби і люди були переконані у тому, що ці ідоли приносять користь і шкоду.

Все життя Посланця, нехай благословить його Аллах, було чесним і вірним. Він не піддавався таким речам, як віроломство, брехня і зрада. Його називали вірним, — якщо хтось хотів виїхати, то залишав у нього свої речі на зберігання. Його також називали чесним, бо він говорив тільки правду. У нього був хороший характер. Він був красномовним, говорив тільки хороше. Любив робити добро людям і вони любили його. Його поважали і чужі, і близькі. Він красиво виглядав, на нього було приємно дивитися. Він був гарної статури і у нього був прекрасний характер у буквальному розумінні цих слів. Великий

Аллах сказав про нього у Корані: *«І, воістину, ти — доброго звичаю!»* (Сура «Тростина для письма», аят 4).

Доктор Карлайл говорить про нього в книзі «Герої»: «Видно, що Посланець Мухаммад, нехай благословить його Аллах, ще з юності був мислячою людиною. Друзі називали його вірною людиною, що говорить правду і повертає борг. Він був правдивий у своїх словах, справах і в ідеях. Також помітили, що кожне слово, яке виходило від нього, було сповнене величної мудрості. Я знаю, що він був дуже мовчазним. Якщо не було приводу для розмови, він не говорив. А якщо він щось говорив, то влучно. Ми бачимо, що протягом свого життя, якщо він щось починав, то брався за це впевнено. У нього були конкретні рішення, він обдумував усе заздалегідь. Він був щедрим, благочестивим, жалісливим та набожним. Він був вільною людиною. Ще він був дуже старанною і щиросердечною людиною. І, разом з вищезазначеними якостями, він був приємним у спілкуванні, м'яким, радісним, похвальним і привітним. Іноді він навіть жартував. Загалом, обличчя його сяяло усмішкою, яка була від щирого серця ... Також він був розумним, проникливим, великим сам по собі, жодна школа не вчила його, жоден вчитель не виховував. Він цього не потребував ... І так він провів своє життя, один, у глибинах пустелі».

Пророк (с.а.с.), до послання, любив самотність і довгими ночами молився у печері Хіра. Він був дуже далекий від того невігластва, у якому перебував його народ. Він ніколи не вживав алкоголю і ніколи не поклонявся ідолам, не клявся ними і не приносив їм нічого в жертву, як це робив його народ. Він пас овець мекканцям, як він сам сказав про це: «Аллах не посилав Пророка, який не пас овець», тоді сподвижники запитали його: «І ти, о Посланець Аллаха?» Він сказав: «Так, я пас овець за невелику плату для жителів Мекки» (Бухарі).

Коли Пророкові виповнилося 40 років, йому зійшло одкровення у Мецці, коли він був у печері Хіра, здійснюючи там поклоніння. Аїша (р.а.а.) передала, що перше, з чого почалося одкровення Посланцю (с.а.с.), було правдиве бачення, і кожен раз, коли він що-небудь бачив уві сні, це приходило як ранкова зоря. Потім йому була вселена любов до самотності і багато днів він проводив у печері Хіра, поклоняючись Аллаху. Потім він повертався додому, запасався провіантом, йшов назад і знову повертався до Хадіджи за провізією, поки до нього не прийшла істина в печері Хіра. Несподівано перед ним з'явився янгол і наказав йому: «Читай!». Він сказав: «Я не вмю читати!» Посланець, нехай благословить його Аллах, сказав про це: «Янгол взяв мене і стиснув так сильно, що мені стало важко дихати. Потім він відпустив мене і повторив: «Читай!» Я сказав: «Я не вмю читати». Він знову стиснув мене вже другий раз так, що мені стало важко дихати, і сказав: «Читай!». Я відповів йому: «Я не вмю читати». Він узяв і стиснув мене третій раз так, що мені стало погано. Потім відпустив мене і сказав: **«Читай! Ім'ям Господа твого, Який створив все живе, створив людину зі згустку крові! Читай! І Господь твій — Найщедріший.»** (сура «Згусток», аяти 1-3).

Посланець, (с.а.с), весь тремтячи, повернувся додому. Він зайшов до Хадіджи (р.а.а.) і сказав: «Закутай мене, закутай мене!» Його закутали. Коли страх, який був у нього, зник, він розповів Хадіджі все, що було, і сказав: «Я боюся за себе». Вона заспокоювала його: «Ні! Клянуся Аллахом, Він ніколи не залишить тебе в біді. Адже ти підтримуєш родинні стосунки, допомагаєш тим, хто опинився у скрутному становищі, пригощаєш гостей, даєш заробити бідним і тим, хто потрапив у біду». Потім Хадіджа повела його до свого двоюрідного брата, якого звали Уарака бін Науфаль. Він прийняв християнство у доісламську епоху і написав дуже багато книг староеврейською мовою. Він писав цією мовою з Інжіля стільки, скільки було завгодно Аллаху. У цей час він постарів і осліп.

Хадіджа сказала Уараку: «О син мого дядька! Вислухай свого племінника!» Уарака сказав: «Розкажи, що з тобою трапилось!» Посланець (с.а.с.) розповів йому про те, що він бачив. Уарака сказав: «Це Гавриїл, який був посланий Аллахом до Муси. О якби я був живий, коли твій народ вижене тебе!» Посланець запитав: «Хіба мій народ вижене мене?» Уарака сказав: «Так. Тих, хто приносить те, що приніс ти, зустрічають вороже. Якщо я доживу, то неодмінно підтримаю тебе!» Не минуло після цього багато часу, як помер Уарака» (Бухарі; Муслім).

І ця сура була початком пророчої місії Мухаммада (с.а.с.), потім Аллах послав наступні слова: **«О закутаний! Вставай та застерігай! Звеличуй Господа свого, очисти свій одяг.»** («Закутаний», аят 1-4).

Ця сура була початком його посланницької місії і початком відкритого заклик. Посланець (с.а.с.), почавши закликати свій народ, жителів Мекки, зустрівся з упертістю і відмовою слідувати його заклику. І це лише через те, що він прийшов до них із дивним для них заклик, який охоплював усі сторони їхнього життя: релігійну, політичну, економічну і соціальну. Заклик не обмежувався тільки єдинобожжям і відмовою від поклоніння комусь, окрім Аллаха і визнання їхніх ідей нерозумними, як наприклад те, що вони надавали у співтовариші Аллаху інші об'єкти поклоніння. Цей заклик назвав недозволеними джерела їхніх задовольень, багатства й гордості, такі як лихварство, перелюб, азартні ігри і спиртне. Він закликав до справедливості між людьми, стверджуючи, що між ними немає відмінностей, окрім як за богобоязню. То як же могли курайшити бути задоволеними тим, що вони, будучи знаттю, матимуть рівні права з рабами?

Справа не обмежувалася тільки відмовою від слідування за поклик. Курайшити заподіювали шкоду Посланцю (с.а.с.) тим, що лаяли і ображали його, стверджуючи, що він брехун, божевільний і чаклун. Вони зробили те, що не могли зробити до початку заклик – нацькували на нього своїх дурнів, а також завдавали йому фізичної шкоди. Абдуллах бін Масуд (р.а.а.) розповідав: «У той час, коли він, стоячи, здійснював молитву біля Кааби, курайшити

зібралися разом і один із них сказав: «Чи не подивитесь ви на цього вдавача? Хто з вас сходить до зарізаних верблюдів такої-то людини і принесе їх гній, кров і кишки, а коли він (Мухаммад) чинитиме земний уклін, то покладе це йому на спину?» І викликався найнещасніший із них, і коли Посланець (с.а.с.) вчинив земний уклін, він поклав на його спину все це, і Посланець (с.а.с.) завмер у такому положенні. Курайшити сміялися так, що одні з них припали до інших від сміху. Хтось вирушив до Фатіми (р.а.а.) – дочки Посланця (с.а.с.), яка була тоді маленькою дівчинкою. Вона прибігла туди. Посланець (с.а.с.) знаходився у тому ж положенні, поки вона не скинула з нього це, пішла до курайшитів і заходилася лаяти їх» (Бухарі).

Муніб аль-Узді розповідав: «Я бачив Посланця Аллаха (с.а.с.) до того, як я прийняв Іслам, і він казав: «О люди! Скажіть, що немає Бога, окрім Аллаха, і ви досягнете успіху!» І деякі плювали йому в обличчя, а хтось обсипав його землею, і хтось лаяв його, доки не настав полудень і не прийшла дівчинка з великою чашею води і не омила його обличчя і руки. І він сказав: «О доню! Не бійся, що твій батько буде убитий або принижений» («аль-Муджам аль-Кабір»ат-Табарані).

Уруа бін Зубайр говорив: «Я попросив Абдуллу бін Амр бін аль-Ас, щоб він розповів про найгірше, що зробили язичники Посланцю Аллаха (с.а.с.). Він сказав: «Укба бін Абі Муїт підійшов до Посланця Аллаха і став душити. Абу Бакр підбіг до нього, схопив за плече, відштовхнув від Посланця (с.а.с.) і запитав: «Невже ви вбиваєте людину за те, що вона говорить: «Мій Господь – Аллах»? Адже він прийшов до вас із ясними знаменнями!» (Бухарі).

Ці випадки не стали причиною відмови Посланця Аллаха (с.а.с.) від призиву, і він зустрічався з племенами, які приходили до Мекки для паломництва і йому повірила невелика кількість жителів Ясриба (зараз Медина). Вони пообіцяли йому допомогу і захист, якщо він прийде до них. Посланець (с.а.с.) відправив з ними Мусаба бін Умайра – одного зі своїх сподвижників, щоб той навчав їх Ісламу. Після тих гонінь і переслідувань, яким він піддавався серед свого народу, з тими хто увірував разом із ним з числа простих людей, йому було дозволено переселитися до Медини, жителі якої радо зустріли його. Медина стала відправною точкою заклику і столицею держави Ісламу. Пророк (с.а.с.) влаштувався в ній, став читати Коран її жителям і навчати законам релігії. Вони були вражені шляхетною вдачею Посланця Аллаха і його найвищою чистотою, і вони полюбили його навіть більше, ніж самих себе. Вони жили в духовному, віруючому суспільстві, в атмосфері щастя, яке з'явилося через любов, дружбу і братерство між членами цього суспільства. У ньому були рівними бідний і багатий, знатний і простий, білий і чорний, араб і неараб – всі вони були однаковими у цій великій релігії, і не було між ними різниці крім як за богобоязню.

Через рік після того, як Посланець (с.а.с.) оселився у Медині, почалася

війна між ним і його народом, який занепокоївся, дізнавшись про успіх його закликів, і незабаром трапилася перша битва в Ісламі – битва коло Бадру. Вона відбулася між нерівними, за чисельністю та озброєнням, сторонами. З мусульманської сторони було 314, а з боку язичників – 1000 воїнів. Аллах підтримав Свого Посланця і його сподвижників і перемога була на їх стороні. Потім пішли інші битви між мусульманами і язичниками; через 8 років Посланець (с.а.с.) зміг спорядити військо чисельністю у 10 000 вояків, які попрямували до Мекки і увійшли в неї переможцями, завдавши поразки курайшитам, які усіляко шкодили Посланцю (с.а.с.), катували його сподвижників різними видами тортур, поки не примусили мусульман покинути своїх дітей, майно і батьківщину, і ось тепер Мухаммад і його послідовники здобули велику перемогу. Цей рік був названий роком перемоги, про яку Аллах сказав у Корані: **«Коли прийде допомога Аллаха і перемога, і ти побачиш, що люди приймають релігію Аллаха натовпами, то прослав хвалою Господа свого, і благай у Нього прощення; воістину, Він — приймаючий каяття»** (сура «Допомога», аяти 1-3). Потім Посланець (с.а.с.) зібрав жителів Мекки і запитав їх: «Як ви думаєте, що я з вами зроблю?» Вони відповіли: «Добро, благородний брат і син благородного брата!» Він сказав: «Ідіть, ви вільні!» («Сунан» аль-Байхакі).

Це стало причиною того, що багато хто прийняв Іслам. Потім Посланець (с.а.с.) повернувся до Медини. Через деякий час, Посланець Аллаха (с.а.с.) вийшов у напрямку Мекки, маючи намір здійснити хадж – паломництво. З ним було 114 тисяч його сподвижників. Цей хадж став відомим як прощальне паломництво, тому що він був останнім хаджем, який вчинив Посланець (с.а.с.).

Посланець (с.а.с.) помер у Медині 12 числа місяця Рабіу Сани в 11-му році по хіджрі і був там похований. Його смерть була сильним ударом для мусульман, настільки, що деякі сподвижники не повірили цій новині, і один з них – Умар бін аль Хаттаб (р.а.а.) навіть сказав: «Я відрубаю голову тому, хто скаже, що Мухаммад (с.а.с.) помер!» Тоді піднявся Абу Бакр і прочитав слова Всевишнього Аллаха: **«Мухаммад — лише Посланець. Були Посланці й до нього. Невже, якщо він помре чи його буде вбито, відступите ви? А хто відступить, той ніяк не зможе зашкодити Аллаху. Аллах же винагородить вдячних!»** (сура «Родина Імрана», аят 144).

Коли Умар почув ці аяти – він заспокоївся. Він завжди заспокоювався, коли чув Коран. Посланцю (с.а.с.) на той час було 63 роки. Він прожив у Мецці до початку пророчої місії 40 років. Після її початку 13 років він закликав до єдинобожжя. Потім переселився до Медини і прожив там 10 років, протягом яких йому сходили одкровення до тих пір, поки не було послано Коран повністю і закони Ісламу стали повними. Доктор Г.Лібон говорить у своїй книзі «Арабська цивілізація»: «Якщо ціна людини вимірюється згідно з її благородними справами, тоді Мухаммад – найвидатніша людина з тих, кого знає історія. Але західні вчені описували Мухаммада (с.а.с.) так, що релігійний

фанатизм засліпив погляди багатьох істориків, що не визнали його гідності».

Опис Посланця Аллаха (с.а.с.)

Хінд бін Абі Халя Ат-Тамімі сказав в описі Посланця (с.а.с.):

«Обличчя Посланця Аллаха (с.а.с.) було красивим і на ньому відбивалося благородство, воно виблискувало як місяць у ніч повного місяця. Він був вище середнього зросту, але не надто високим. Голова не була маленькою. Його волосся було хвилястим і було заплетене в дві коси, а якщо було розпущеним, то не опускалося нижче мочок вух. Лоб був широким, брови тонкими, дугоподібними. Між ними проходила вена, яка здувалася, коли він гнівався. Ніс був тонким. Від нього (с.а.с.) йшло світло. Він не був огрядним і не був худим. Його живіт і груди не випиналися. У його ході відчувалася скромність і коли він йшов, то наче спускався із висоти. Коли він обертався, то обертався усім тілом. Він частіше дивився униз, ніж на небо. Він першим вітав своїх сподвижників при зустрічі. Часто щось довго думав про себе, не розмовляв без необхідності. Говорив стисло, але змістовно».

Деякі риси його характеру

1-Досконалість розуму.

Посланець Аллаха (с.а.с.) досяг такої досконалості розуму, якої не досяг ніхто, крім нього. Каді Ійяд говорить: «І це стає ясним тому, хто простежив і вивчив його життєвий шлях, його вислови і знання ... Ті, хто займається цим, сприйняли його слова як ідеальні, а його вказівки – як докази в сфері поклоніння, медицини, вираховування спадщини і в інших науках.

У нього не було вчителя, він не вчився у школі, не вивчав книг тих, хто був до нього, і не займався із вченими. Він був неписьменним Посланцем, який не знав нічого, доки Аллах не навчив його, і знання, отримані ним, відповідали його розуму» (Аш-Шифа бі тааріф хукукіль-Мустафа).

2-Очікування нагороди від Аллаха за терпіння на його шляху.

Посланець Аллаха (с.а.с.) був найкращим із тих, хто стійко переносить труднощі і випробування, чекаючи нагороди Всевишнього Аллаха. Він терпляче переніс усі труднощі на шляху поширення релігії Ісламу. Від Абдулли ібн Масуда (р.а.а.) передають, що він сказав: «Ніби, я дивлюся на Посланця Аллаха (с.а.с.), що розповідає про одного з Посланців, якого побив його народ: «Він стирав зі свого обличчя кров і казав: «О Аллах, прости моему народу, воістину, вони не відають!» (Бухарі; Муслім). Джунуб бін Суфьян (р.а.а.),

сказав: «В одному з походів у Посланця Аллаха (с.а.с.) кровоточив палець і він сказав: «Хіба, ти не що інше, як палець, який кровоточить через те, що зустрів на шляху Аллаха?» (Бухарі; Муслім).

3-Щирість.

Посланець (с.а.с.) був щирим, як велів йому Аллах, сказавши у Корані: «Скажи: *«Скажи: «Воістину, моя молитва й виконання обрядів, моє життя й смерть — це все належить Аллаху, Господу світів! Немає рівного Йому. Саме це наказано мені, і я — перший із відданих Йому!»*» (сура «Худоба», аяти 162-163).

4-Доброта

Його дружина Аіша (р.а.а.) сказала, коли її запитали про його характер: «Його вдачею був Коран» («Муснад» імама Ахмада). Це означало, що він велів робити те, що велить Коран, і забороняв робити те, що забороняє Коран, вирізняючись тими хорошими якостями, які згадані в Корані, і уникаючи поганих якостей і вчинків, від яких Коран застерігає. І це не дивно, бо Посланець (с.а.с.) сказав: «Воістину, я був посланий, щоб довести благу вдачу і благі діяння до досконалості» (Бухарі; Муслім). І Аллах Всевишній описав його в Корані, сказавши: *«І, воістину, ти — доброго звичаю!»* (Сура «Тростина для письма», аят 4).

Анас бін Малік (р.а.а.), який безперервно служив Посланцеві (с.а.с.) протягом 10 років і знав про нього, майже, все, сказав: «Посланець Аллаха (с.а.с.) був найкращим із людей за своєю вдачею» (Бухарі; Муслім).

Він також сказав: «Посланець (с.а.с.) не сварився, не говорив погано і не проклинав. Коли він засуджував когось із нас, то говорив: «Що з ним, та запилиться його лоб?» (Бухарі).

5-Вихованість.

Від Сахля бін Саада (р.а.а.) передають, що він сказав: «Одного разу, Посланцю Аллаха (с.а.с.) дали посудину, щоб він випив із неї, і він відпив з неї. Праворуч від нього був хлопчик, а зліва – літні люди, і Посланець (с.а.с.) сказав хлопчику: «З твого дозволу я передам посудину їм», – маючи на увазі літніх. Хлопчик сказав: «Ні, клянуся Аллахом, я нікому не віддам своєї частки, що дісталася від тебе!» І Посланець (с.а.с.) дав йому посудину в руки» (Бухарі; Муслім).

6-Любов до налагодження відносин між людьми.

Від Сахля бін Саада (р.а.а.) передають: «Одного разу жителі Куба (передмістя Медини) посварилися між собою так, що почали кидатися один в одного камінням. Посланець Аллаха (с.а.с.) дізнався про це і сказав: «Ходімо,

примиримо їх» (Бухарі).

7-Заклик до схвалюваного і заборона засуджуваного.

Абу Саїд аль-Худрі (р.а.а.) сказав: «Я чув, як Посланець Аллаха (с.а.с.) сказав: «Якщо хтось із вас побачить щось гідне осуду, нехай змінить це власноруч, якщо ж він не зможе зробити це своїми руками, нехай зробить це своєю мовою, а якщо не зможе і цього, то нехай зробить це своїм серцем, і останнє буде найслабшим проявом віри» (Муслім).

8-Любов до чистоти.

Він любив чистоту, дотримувався її і закликав мусульман до неї. Передають від Абу Маліка аль-Ашарі, що Посланець Аллаха (с.а.с.) говорив, що чистота – половина віри (Муслім).

9-Оберігання мови.

Від Абдулли бін Абу Ауфа (р.а.а.) передають, що він сказав: «Посланець Аллаха (с.а.с.) часто поминав Аллаха, уникав марнослів'я, довго вистоював молитву, проповідь читав коротко і не відмовлявся піти з вдовою або бідняком, щоб допомогти їм» («Сунан»ат-Тірмізі).

10-Старанне поклоніння.

Від Аїші (р.а.а.) передають, що Посланець (с.а.с.) вистоював нічну молитву так довго, що його ступні покривалися тріщинами, і Аїша сказала йому: «Чому ти робиш це, о Посланець Аллаха, адже Аллах простив тобі твої колишні і майбутні гріхи?» Він сказав: «А хіба я не повинен бути вдячним рабом?» (Бухарі; Муслім).

11-Доброта і м'якість.

Від Абу Хурайри передається, що він сказав: «До Посланця (с.а.с.) прибув Туфайль бін Амр, із племені Даус із супутниками. Він сказав Посланцю Аллаха (с.а.с.): «Воістину, Даус відмовився прийняти Іслам, так проси ж у Аллаха покарання їм». Люди сказали: «Пропає Даус». Посланець же (с.а.с.) попросив у Всевишнього: «О Аллах! Настав Даус на істинний шлях і приведи його» (Бухарі; Муслім).

12- Гарний зовнішній вигляд.

Від Бара бін Азіба передають, що Посланець (с.а.с.) був середнього зросту, широкоплечий. Його волосся досягало мочок вух та Бара бачив його в одязі червоного кольору, який пасував йому (с.а.с.), як нікому іншому (Бухарі; Муслім).

13- Скромність у мирському житті.

Від Абдулли ібн Масуда передають, що він сказав: «Посланець Аллаха (с.а.с.) спав на рогожі і коли він встав, то на його боці залишився слід, і ми сказали: «О Посланець Аллаха! Може ми візьмемо тобі постіль?» Він відповів: «Що мені до цього світу? У цьому світі я ніхто інший, як вершник, що сховався від сонця у тіні дерева, і який потім встав і покинув її (тобто тінь)» («Сунан» ат-Тірмізі).

Від Амра бін аль-Харіса (р.а.а.) передають: «Посланець Аллаха (с.а.с.) не залишив після своєї смерті ні дирхама, ні динара, ні раба, ані невольниці, і нічого крім білої мулиці, своєї зброї і землі, якою він пожертвував» (Бухарі).

14-Благородство.

Від Сахла бін Саада передають: «Жінка прийшла до Посланця (с.а.с.) з плащем і сказала: «О Посланець Аллаха! Я виткала це своїми руками, щоб ти одягнув його». І Посланець (с.а.с.) взяв його, бо потребував його. Він вийшов до нас і один чоловік сказав йому: «О Посланець Аллаха! Подаруй його мені!» І Посланець (с.а.с.) сказав: «Так!». Він сів на своє місце, потім повернувся, згорнув плащ і передав його тому, хто просив. Люди сказали чоловікові: «Ти вдало попросив Посланця – Ти знав, що він не відмовляє тому, хто просить!» Він (чоловік) відповів їм: «Клянуся Аллахом, я попросив його тільки для того, щоб плащ став моїм саваном у день моєї смерті». Сахл сказав: «І плащ послужив йому саваном» (Бухарі).

15-Сильна віра у Аллаха.

Від Абу Бакра Ас-Сиддіка (р.а.а.) передають: «Я подивився на ноги язичників над нашими головами, коли ми були в печері, і сказав: «О Посланець Аллаха! Якщо хтось із них подивиться собі під ноги, то побачить нас!» На що він відповів: «О Абу Бакр! Що ти думаєш про двох, третім для яких є Аллах?» (Бухарі; Муслім).

16-Ніжність та милосердя.

Від Абі Катади (р.а.а.) передають: «Посланець Аллаха (с.а.с.) вийшов до нас і Умама, дочка аль-Аса (внучка Посланця) була на його плечі. Він здійснював молитву і коли він робив поясний уклін, то клав дівчинку, а коли випростувався, то піднімав її» (Бухарі; Муслім).

17-Жалість.

Від Анаса (р.а.а.) передається, що Посланець Аллаха (с.а.с.), сказав: «Воістину, почавши робити намаз, я хочу робити його довше, але почувши плач дитини я скорочую молитву, знаючи, як сильно переживає мати дитини через її плач» (Бухарі).

18-Богобоязливість.

Від Абу Хурайри передається, що Посланець Аллаха (с.а.с.) сказав: «Воістину, я повертаюся до своєї сім'ї і знаходжу фінік, що впав і піднімаю його, щоб з'їсти, і кидаю його, боячись того, що він може бути з милостині» (Бухарі).

19-Щедре витрачання на шляху Аллаха.

Від Анаса бін Маліка передають, що він сказав: «Не було такого, щоб у Посланця Аллаха попросили що-небудь за прийняття Ісламу, і щоб він не дав. Одного разу до нього прийшов чоловік і Посланець (с.а.с.) дав йому стільки овець, скільки поміщається між двома горами. Повернувшись до свого народу, той чоловік сказав: «О, люди! Прийміть Іслам, адже Мухаммад дає так, як дає той, хто не боїться бідності» (Муслім).

20-Любов і взаємодопомога.

Від Аїші (р.а.а.) передають, що вона сказала, коли її запитали про те, що робив Посланець (с.а.с.) у своєму будинку: «Він був у служінні своїй родині, а коли приходив час намазу, він йшов молитися» (Бухарі).

Бара бін Азіб сказав: «Я бачив Посланця Аллаха (с.а.с.) в день битви в рові, він носив землю так, що пил покривав волосся на його грудях – а він був чоловіком із густим волоссям, і він декламував вірші Абдулли бін Рауаха (р.а.а.):

«О Аллах! Якби не Ти,

Ми не стали б на істинний шлях

І не давали б милостиню і не молилися.

І опусти на нас Свій спокій

І зміцни наші ступні при зустрічі з ворогом,

Воістину, вороги напали на нас, і якщо вони захочуть смути,

Ми відкинемо її»

І він наголошував, декламуючи це» (Бухарі).

21-Правдивість.

Його дружина Аїша (р.а.а.) говорила про нього: «Не було риси характеру більш ненависної йому, ніж брехливість. І, бувало, що людина брехала в присутності Посланця (с.а.с.) і він (Посланець) відчував у своїх грудях неприємне почуття, яке у нього проходило, коли він дізнавався, що той чоловік покався у брехні» («Сунан» Ат-Тірмізі).

Про його правдивість свідчать і його вороги. Так, Абу Джахль відрізнявся найбільшою ворожістю до Посланця (с.а.с.), але і він одного разу сказав: «О Мухаммад! Я не кажу, що ти брехун, але я не визнаю того, з чим ти прийшов і до чого закликаєш». Тоді Аллах Всевишній послав аят: **«Ми знаємо, що тебе засмучують їхні слова. Вони не вважають тебе за брехуна — нечестивці заперечують знамення Аллаха!»** (Сура «Худоба», аят 33).

22-Ревне ставлення до заборон Аллаха.

Аїша (с.а.с.) говорила про нього: «Пророку (с.а.с.) не надавався вибір без того, щоб він не віддав перевагу з двох справ більш легкій, якщо вона не була гріховною. Він віддалявся від гріховного і він ніколи не мстив за себе особисто до тих пір, поки не зневажалися заборони Аллаха, і тоді він мстився заради Нього» (Бухарі; Муслім).

23-Привітність.

Абдулла бін Харіс (р.а.а.) говорить про Посланця (с.а.с.): «Я не бачив нікого більш усміхненого, ніж Посланець Аллаха (с.а.с.)» («Сунан» Ат-Тірмізі).

24-Вірність і порядність.

Посланець Аллаха (с.а.с.) відрізнявся унікальною порядністю. На це вказує хоча б те, що мекканські язичники, люто ворогували з ним, не зважаючи на свою ворожість, віддавали йому на зберігання свої цінності. Порядність Посланця (с.а.с.) виявилася під час його переселення до Медини після тієї шкоди, якої заподіяли йому курайшити. Він велів своєму двоюрідному братові Алі бін Абі Талібу затриматися на 3 дні після нього (с.а.с.), щоб роздати курайшитами їхнє майно, узятє на зберігання («Сірату» бін Хішам).

Іншим прикладом його вірності в дотриманні угод був випадок, що стався під час укладення мирного договору з курайшитами в Худайбії. Представник курайшитів Сухайль бін Амр поставив умову, згідно з якою мусульмани повинні були передавати Мекканським язичникам перебіжчиків з Мекки, незалежно від їхньої релігії, і щоб мусульмани не перешкоджали язичникам у поверненні втікачів. Цей пункт викликав обурення мусульман, але Сухайль відмовився прибрати його з договору, незважаючи на негативне ставлення Посланця (с.а.с.) до такої умови. І в цей момент із Мекки в ланцюгах до мусульман біг Абу Джандаль – син Сухайля бін Амра. Сухайль сказав: «О Мухаммад! Ось його я вимагаю видати першим!» Посланець (с.а.с.) сказав: «Дозволь йому залишитися у мене!» Сухайль сказав: «Я цього не зроблю!» Посланець (с.а.с.) сказав: «Зроби це!» Сухайль знову відповів відмовою. Абу Джандаль зрозумів, що йому загрожує, і звернувся до мусульман, намагаючись вплинути на їхні почуття: «О мусульмани! Невже я повернуся до язичників коли я прийшов мусульманином?! Хіба ви не бачите, що я стерпів?» Язичники в Мецці катували його, щоб він відмовився від Ісламу.

Посланець Аллаха (с.а.с.) повернув його язичникам, відповідно до угоди (Бухарі).

І Посланець (с.а.с.) сказав Абу Джандаль: «О Абу Джандаль! Терпи і розраховуй на нагороду Аллаха! Він дасть тобі і тим, хто з тобою, вихід і порятунок. Воістину, ми уклали договір із цими людьми і ми не зраджуємо» («Муснад» імама Ахмада).

Потім Посланець (с.а.с.) повернувся до Медини і туди втік Абу Басір, курейш, який прийняв Іслам. Із Мекки за ним послали двох осіб, які звернулися до Посланця: «Як щодо договору з нами?» І Посланець (с.а.с.) передав його їм.

25-Хоробрість і непохитність.

Алі бін Абі Таліб (с.а.с.): «У день битви коло Бадру ми ховалися за Посланцем (с.а.с.), який був найближче до ворога, і він був найхоробрішим у той день» («Муснад» імама Ахмада).

Що ж стосується його хоробрості поза війною, то передають від Анаса бін Маліка (р.а.а.), що він розповідав: «Посланець (с.а.с.) був найкращим із людей і найхоробрішим. Одного разу вночі жителі Медини злякалися гучного звуку і вийшли зі своїх будинків. Там їх зустрів Посланець (с.а.с.), сам, озброєний мечем, верхи на неосідланому коні Абу Тальхи. Він взявся заспокоювати людей, кажучи їм: «Не бійтеся, не бійтеся!» (Бухарі; Муслім).

Перед битвою коло Ухуду Посланець (с.а.с.) звернувся за порадою до своїх сподвижників, які вирішили вступити в бій. Сам Посланець Аллаха (с.а.с.) вважав інакше, але не став їм перечити. Сподвижники, побачивши що вони винесли рішення всупереч волі Посланця (с.а.с.), пошкодували про це, і ансари прийшли до нього і сказали: «О Посланець Аллаха! Зроби як тобі завгодно!» Він сказав: «Не годиться Посланцеві, якщо він одягнув обладунки, зняти їх, доки він не воював!» («Муснад» імама Ахмада).

26-Щедрість і великодушність.

Ібн Аббас (р.а.а.): «Посланець Аллаха (с.а.с.), був найщедрішим із людей, але особливо щедрим він був у Рамадан, коли до нього приходив Джібріл і навчав його Корану, і Посланець бував більш щедрим, ніж вітер, що летить» (Бухарі; Муслім).

Абу Зар аль-Гіфарі (р.а.а.) сказав: «Я йшов з Посланцем (с.а.с.) в одному з кварталів Медини і ми вийшли в бік гори Ухуд. Він виголосив: «О Абу Зар!» Я відповів: «Ось я, о Посланець Аллаха!» Він сказав: «Я не хотів би мати гору золота завбільшки з Ухуд, і щоб залишався у мене з неї динар одну ніч або три, крім як для виплати боргу, без того, щоб я не зробив так, так і так». І він показав, як наче роздає направо, наліво і назад» (Бухарі).

Джабір бін Абдулла (р.а.а.) говорив: «Ніколи не було такого, щоб у Посланця (с.а.с.) попросили щось, і він би сказав: «Ні!» (Бухарі; Муслім).

27-Сором'язливість.

Абу Саїд аль-Худрі (р.а.а.) сказав: «Посланець (с.а.с.) був більш сором'язливим, ніж незаміжня дівчина в своїй кімнаті, і коли він бачив щось, що не подобалося йому, то ми бачили це по його обличчю» (Бухарі; Муслім).

28-Скромність.

Посланець Аллаха (с.а.с.) був дуже скромним, і той, хто приходив у до його мечеті, не міг упізнати Посланця серед його сподвижників. Анас бін Малік говорить: «Ми сиділи з Посланцем Аллаха (с.а.с.) в мечеті, коли в неї заїхав чоловік на верблюді, стриножив його і запитав: «Хто з вас Мухаммад?» А Посланець в цей час сидів, спершись на подушку, серед сподвижників. І ми йому відповіли: «Ось цей світлошкірий чоловік, що спирається на подушку» (Бухарі). Це тому, що Посланець (с.а.с.) не старався відрізнятись від своїх сподвижників.

Посланець Аллаха (с.а.с.) не відмовлявся піти з бідняком або з нужденним, щоб допомогти їм, і не виявляв зверхності до них, як про це було сказано вище.

29-Милосердя та співчуття.

Абу Масуд аль-Ансарі (р.а.а.) розповідав: «До Посланця (с.а.с.) прийшов чоловік і сказав: «Клянуся Аллахом, я із запізненням приходжу на ранкову молитву через такого-то, який занадто розтягує молитву». І я не бачив Посланця (с.а.с.) більш розгніваним під час проповіді, ніж у цей день. Він сказав: «О люди! Воістину, серед вас є відразливі, і який-би з вас не очолював спільну молитву, нехай не затягує її! Адже, справді, серед людей є літні, слабкі і ті, що квапляться» (Бухарі; Муслім).

Усама бін Зайд (р.а.а.) розповідав: «Ми були в Пророка (с.а.с.), коли до нього прийшов посланець від однієї з його дочок. Вона кликала Посланця (с.а.с.) до свого сина, який був при смерті. Посланець сказав тому, хто прийшов: «Повернись і повідом їй, що Аллаху належить те, що Він узяв, і все у Нього до призначеного часу, і вели їй терпіти і чекати нагороди від Аллаха».

Потім вона (дочка Посланця, с.а.с.) знову відправила посланця до батька і просила його неодмінно прийти. Він пішов туди разом з Саадом бін Убада і Муазом бін Джабаль. Коли вони прийшли, Посланцю дали дитину, дихання якої переривалося. Очі Посланця Аллаха (с.а.с.) наповнилися слізьми. Саад запитав його: «Що це, о Посланець Аллаха?» І він відповів: «Це – милість, яку Аллах вклав у серця своїх рабів, і воістину Аллах змилюється над милостивими» (Бухарі; Муслім).

30-Лагідність і прощення.

Від Анаса бін Маліка передають: «Я йшов з Посланцем (с.а.с.) і на ньому був плащ з Наджрана з грубою підкладкою. Його наздогнав бедуїн і сильно потягнув за ворот плаща так, що я побачив слід на шиї Посланця (с.а.с.). Бедуїн сказав: «О Мухаммад! Вели, щоб мені дали з майна Аллаха, яке є у тебе!» Посланець засміявся і сказав подати йому» (Бухарі; Муслім).

Також прикладом лагідності Посланця (с.а.с.) був хадис Зайда бін Сана – одного з іудейських вчених, у якого Посланець взяв у борг (с.а.с.) на потреби тих, хто недавно прийняв Іслам. Зайд розповів про це так: «І коли до закінчення терміну погашення боргу залишалось два або три дні, Посланець Аллаха (с.а.с.) пішов на похорон одного з ансарів, а разом з ним Абу Бакр, Умар, Усман і група інших сподвижників. Посланець звершив молитву за померлого і сів біля стіни. Я взяв його за сорочку, з похмурим обличчям я подивився на нього, і потім сказав: «Ти не збираєшся повертати мені борг, Мухаммад? Клянуся Аллахом, я не знав, що ви – рід Абд уль-Муталібів, тягнете зі сплатою боргів, адже я спілкувався з вами раніше!» Я глянув на Умара (р.а.а.), очі якого оберталися. Потім він (Умар) подивився на мене і сказав: «Ворог Аллаха! Ти говориш Посланцю Аллаха те, що я почув, і робиш те, що я бачу?! Присягаюся Тим, Хто послав його з істиною, якби я не боявся не потрапити в рай, то вдарив би цим мечем по твоїй шиї!» Посланець Аллаха (с.а.с.) сказав спокійно: «О Умар! Ми більше потребували того, щоб ти велів мені виплатити борг, як належить, а йому вимагати його, як годиться. Сходи з ним, заплати йому борг і дай йому зверху 20 Саа (міра об'єму) за те, що ти налякав його». Умар пішов зі мною, віддав мені мій борг і дав зверх 20 саа фініків. Я запитав його: «Що це за додача?» Він сказав: «Посланець Аллаха велів мені дати це за те, що я налякав тебе». Я запитав: «А чи знаєш ти мене, о Умар?» Він відповів: «Ні, а хто ти?» Я сказав: «Зайд бін Саана». Умар запитав: «Юдейський вчений?» Я сказав: «Так, іудейський вчений». Він запитав мене: «А що змусило тебе сказати те, що ти сказав Посланцю Аллаха і зробити те, що ти зробив?» Я відповів: «О Умар, в особі Посланця Аллаха я знайшов, коли я подивився на нього, усі ознаки пророцтва, окрім двох, які я не перевірів у нього раніше: його лагідність випереджає його незнання, і те, що сильне нещастя, спрямоване проти нього, не додає йому нічого, крім лагідності. Тепер я випробував його і побачив ці якості в ньому. Будь свідком, Умар, що я вдовольнився Аллахом, як Господом, Ісламом, як релігією, а Мухаммадом, як Посланцем (с.а.с.). І будь свідком, що я роблю половину свого майна – а я найбагатша людина в Медині, – милостинею громаді Мухаммада (с.а.с.)» Умар сказав: «Або частині громади, адже ти не зможеш допомогти їм усім». Я сказав: «Так, або частині громади».

Потім Умар і Зайд відправилися до Посланця Аллаха (с.а.с.) і Зайд засвідчив, що немає бога, окрім Аллаха, і що Мухаммад – Його раб і Посланець. Зайд увірував у нього, супроводжував його в усіх походах і помер

під час походу на Табук, нехай буде над ним милість Аллаха («Сахіх» ібн Хіббан).

Можливо, одним із найкращих прикладів того, як Посланець (с.а.с.) любив прощати, коли він, увійшовши в Мекку переможцем, сказав наступні слова (і це мекканцям, які шкодили йому, як тільки могли, і навіть змусили його переселитися!). Так от, він сказав їм, коли їх зібрали перед ним у мечеті: «Як ви думаєте, що я з вами зроблю?» Вони відповіли: «Добро, благородний брат, син благородного брата!» Він сказав їм: «Ідьте! Ви вільні!» («Сунан аль-Кубра» аль-Байхакі).

31-Терпіння.

Він був зразком терплячості. Перед початком призиву до Ісламу він терпів те, що робив його народ поклоняючись ідолам, а після початку відкритого заклику він стійко і терпляче переносив усіляку шкоду, яку йому заподіювали багатобожники спочатку в Мекці, а потім лицеміри в Медині. І він був зразком терпіння, коли втрачав тих, кого любив. За його життя померли його дружина Хадіджа, усі його діти, крім Фатіми. Також за його життя помер його дядько Абу Таліб і загинув інший дядько Хамза, і Посланець залишався при цьому терплячим, очікуючи винагороди від Аллаха за випробування.

Анас бін Малік (р.а.а.) говорить: «Ми зайшли з Посланцем до Абу Юсуфа, чоловіка, жінка якого годувала сина Пророка (с.а.с.) Ібрахіма, і Посланець Аллаха (с.а.с.) взяв Ібрахіма на руки, поцілував і вдихнув його запах. Потім ми прийшли туди, коли Ібрахім помер, і з очей Посланця (с.а.с.) котились сльози. Абдурахман бін Ауф (р.а.а.) сказав йому: «І ти теж, о Посланець Аллаха?» Посланець (с.а.с.) сказав: «О ібн Ауф, це милосердя!» У нього знову пішли сльози і він сказав: «Воістину, очі плачуть, а серце сумує і ми не говоримо нічого, окрім того, що викликає задоволення Аллаха, і ми, через розлуку з тобою, о Ібрахім, засмучені!» (Бухарі).

32-Справедливість.

Посланець Аллаха (с.а.с.) був справедливим у життєвих і релігійних справах. Від Аїші (р.а.а.) передають: «курайшитів хвилювало питання жінки з роду Махзум (одного зі знатних курайшитських родів), яка вкрала. Вони сказали: «Хто з вас попросить за неї Посланця Аллаха (с.а.с.)?» Вони сказали: «А хто зможе зробити це крім Усами бін Зайда, улюбленця Посланця Аллаха (с.а.с.)?» І Усама звернувся до Посланця (с.а.с.), з клопотанням за цю жінку. Посланець Аллаха (с.а.с.) сказав: «Ти просиш за одне з покарань, встановлених Аллахом?!» Потім він встав і сказав: «Тих, хто був до вас, згубило те, що коли у них крала знатна людина, вони залишали її, а коли крав простолюдин, вони

карали його. І клянуся Аллахом, якби Фатіма, дочка Мухаммада, вкрала, то я звелів би покарати її!» (Бухарі; Муслім).

Він показував справедливість своїм прикладом. Усайд бін Худайр (р.а.а.) розповідав: «Один з ансарів веселив сподвижників, розповідаючи їм щось смішне. Посланець штовхнув його в бік палицею, яка була в його руці, і той ансар сказав йому: «Я хочу відповісти тобі тим же!» Посланець Аллаха (с.а.с.) сказав: «Відповідай тим же». Той чоловік сказав: «Але на тобі сорочка, а на мені її не було». Посланець (с.а.с.) підняв свою сорочку і ансар обійняв його, поцілував у живіт і сказав: «Я просто хотів зробити це, о Посланець Аллаха!» («Сунан» Абі Дауд).

33-Богобоязнь.

Посланець (с.а.с.) був найбільш богобоязливим із усіх людей. Абдулла бін Масуд (р.а.а.) сказав: «Посланець сказав мені: «Почитай мені Коран». Я сказав: «О Посланець Аллаха, мені читати Коран тобі, коли він тобі і був посланий?!» Він сказав: «Так». І я прочитав йому суру «Жінки», поки не дійшов до аята: **«А що буде, коли Ми приведемо свідка із кожної громади, а тебе зробимо свідком над ними?»** (Сура «Жінки», аят 41). І Посланець (с.а.с.) сказав: «Досить». Я повернувся до нього і побачив, що з його очей котилися сльози» (Бухарі; Муслім).

Його дружина Аіша (р.а.а.) казала, що коли Посланець (с.а.с.) бачив у небі хмари, то починав хвилюватися. Вона запитала його про причину цього, і він відповів: «Я не знаю, може бути це схоже до того, як сказали люди». І він прочитав аят: **«Коли ж вони побачили хмару, яка насувалася на їхні долини, то сказали: «Ця хмара проле на нас дощ!» Таж ні! Ось те, що ви намагалися прискорити — вітер, який несе болісну кару!»** (сура «Піски», аят 24).

34-Невимогливість і вдоволення малим.

Умар бін аль-Хаттаб (р.а.а.) розповідав: «Я прийшов до Посланця Аллаха (с.а.с.). Він лежав на маті, на якому нічого не було. Під його головою була подушка зі шкіри, набита пальмовим волокном. Біля його ніг лежав шкіряний килим, а біля голови на стіні висів бурдюк. Я побачив на його боці сліди від циновки і заплакав. Він запитав мене: «Що змусило тебе плакати?» Я сказав: «О Посланець Аллаха, воістину, Кісра і Цезар насолоджуються благами цього світу, а ти ж – Посланець Аллаха! «Він сказав: «А хіба ти не задоволений тим, що вони мають все у цьому житті, а ми будемо володіти цим у житті майбутньому?» (Бухарі; Муслім)

35-Добррозичливість до усіх людей, враховуючи ворогів.

Від Аїші (р.а.а.) передають, що вона запитала Посланця (с.а.с.): «Чи був у твоєму житті день важчий, ніж день битви біля гори Ухуд?» Він сказав: «Я зустрів у твоєму народі те, що зустрів, і найважчим днем був день Акаба, коли я запропонував ібн Яліл бін Абдуль Каллял захистити мене, а той не погодився. Я з сумом на обличчі пішов і отямився тільки біля Карну Ссааліб. Я підняв голову і побачив хмари, у тіні яких я перебував, і я побачив у них Джібріля, який покликав мене. Він сказав: «Воістину, Аллах чув відповідь твого народу тобі і Він відправив до тебе янгола гір, щоб ти наказав йому вчинити з багатобожниками так, як вважатимеш за потрібне». І мене покликав янгол гір, привітав мене і сказав: «Зроби, як хочеш, якщо побажаєш, я роздавлю їх найбільшими двома горами, які є в Мецці!» Посланець Аллаха (с.а.с.) сказав: «Ні, я сподіваюся, що Аллах виведе з їхніх нащадків тих, хто буде поклонятися Аллаху Єдиному і не буде надавати йому співтоваришів!» (Бухарі; Муслім).

Ібн Умар (р.а.а.) розповідав, що коли помер глава лицемірів Абдулла бін Салюль, його син Абдулла (р.а.а.) прийшов до Посланця (с.а.с.) і попросив того дати йому свою сорочку, щоб використати її як саван. Посланець Аллаха (с.а.с.) дав йому сорочку і встав, щоб помолитися за його батька, встав і Умар. Він узяв Посланця за одяг і сказав: «О Посланець Аллаха! Невже ти будеш молитися за нього, адже Аллах заборонив тобі робити це?» Посланець (с.а.с.) відповів: **«Проси для них прощення чи не проси — навіть якщо ти проситимеш для них прощення сімдесят разів, Аллах не простить їх! Це так, бо вони не увірували в Аллаха та Його Посланця! Аллах не веде прямим шляхом людей нечестивих!»** (Сура «Каяття», аят 80). А я попрошу більше семидесяти разів». Умар сказав: «Але ж він – лицемір!» І Аллах послав аят: **«Ніколи не молися за жодного з них і не стій над могилою його! Вони не увірували в Аллаха, Його Посланця й померли нечестивими!»** (сура «Каяття», аят 84) (привели Бухарі і Муслім).

З етикету Посланця Аллаха (с.а.с.)

1 – Він був у близьких стосунках зі своїми сподвижниками і постійно знаходився поряд з ними.

Доказом цього служить те, що до нас дійшли повні знання про життя Посланця Аллаха (с.а.с.) і відомості про його особисті і суспільні справи. І він (с.а.с.) був прикладом для наслідування у всіх справах. Джарір бін Абдуллах сказав: «Посланець (с.а.с.) жодного разу не цурався мене з тих пір, як я прийняв Іслам, і коли він зустрічав мене, завжди усміхався. Я поскаржився йому, що мені важко втриматися на коні, а він поплескав мене по грудях і сказав: «О, Аллах! Зміцни його і спрямуй на правильний шлях і нехай він слідує йому» (Бухарі). І він жартував зі своїми сподвижниками і веселив їх. Анас бін Малік (р.а.а.) говорив, що Посланець Аллаха (с.а.с.) був найкращим із людей за вдачею. У Анаса був брат, якого звали Абу Умайр, і Посланець Аллаха (с.а.с.)

коли бачив його, казав: «О Абу Умайр, що зробив Нугайр?» Тому що у Абу Умайра була пташка, яку він звав Нугайр, і він з нею грав (Муслім).

Гумор Посланця Аллаха не обмежувався тільки словами – він жартував і своїми діями. Анас бін Малік говорив, що один з кочівників, якого звали Захір бін Хірам, робив подарунки Посланцю (с.а.с). Споряджаючи його в дорогу, Посланець говорив: «Захір – наш кочівник, і ми для нього його осілі жителі». Якось Посланець Аллаха (с.а.с) побачив як він продає товар, підійшов до нього зі спini і охопив його руками. Захір, не бачивши його, сказав: «Хто це? Відпусти мене!» Він повернувся до Посланця (с.а.с) і, упізнавши його, притис спину до його грудей, і Посланець Аллаха (с.а.с) сказав: «Хто купить цього раба?» Захір сказав: «О Посланець Аллаха, ти побачиш, що я неходовий товар». Посланець (с.а.с) сказав: «Але перед Аллахом ти таким не є», або сказав: «Але перед Аллахом ти дорогий!» (Достовірний хадис. – Ібн Хіббан).

2 – Посланець Аллаха (с.а.с.) радився зі своїми сподвижниками з приводу питань, в яких не було прямої вказівки від Аллаха.

Абу Хурайра (р.а.а.) розповідав: «Я не бачив нікого, хто радився б зі своїми сподвижниками більше, ніж Посланець Аллаха (с.а.с.) (Тірмізі).

3 – Він (с.а.с) навідував хворих: мусульман і немусульман.

Він завжди запитував про своїх сподвижників, дізнавався як їхні справи, і коли йому повідомляли, що хтось із них хворий, він поспішав провідати хворого і з ним йшли його сподвижники. Ці відвідування не обмежувалися тільки мусульманами – він (с.а.с) провідував також і інших. Передають від Анаса, що він розповів: «Юнак іудей, що прислуговував Посланцю (с.а.с) захворів, і Посланець Аллаха (с.а.с) провідав його, сів біля його голови і сказав йому: «Прийми Іслам». Юнак подивився на свого батька, який був там, і той сказав: «Послухайся Абу Касима», і юнак прийняв Іслам. Коли Посланець (с.а.с) вийшов від нього, говорив: «Хвала Аллаху, який врятував його від вогню» (Бухарі).

4 – Він (с.а.с) платив добром за добро

і говорив: «Захистіть того, хто вдався з ім'ям Аллаха до вашого захисту, подайте тому, хто попросив вас заради Аллаха, відвідайте того, хто покликав вас, і нагородіть того, хто зробив вам добро, а якщо ви не знайдете чим віддячити йому, то попросіть Аллаха за нього, поки не відчуєте, що віддячили йому» (Ахмад). Його дружина Аіша (р.а.а.) сказала про нього: «Посланець Аллаха приймав подарунок і винагороджував за нього» (Бухарі).

5 – Його любов до всього що є хорошим.

Анас бін Малік сказав: «Я жодного разу не торкнувся шовку або парчі м'якшої на дотик, ніж рука Посланця (с.а.с), і не відчував запаху приємнішого, ніж запах від нього».

6 – Він (с.а.с) любив заступатися і клопотати за будь-які благі справи.

Від ібн Аббаса (р.а.а.) передають, що чоловік Баріри був рабом, якого звали Мугіс, і ібн Аббас сказав: «І зараз я ніби дивлюся на нього, він іде слідом за Барірою, сумуючи, і сльози течуть його бородою. Посланець Аллаха (с.а.с) сказав Аббасу: «О Аббас! Хіба тебе не дивує любов Мугіса до Баріри і неприязнь Баріри до Мугіса?» І Посланець Аллаха (с.а.с) сказав Барірі: «Чи не повернешся ти (до Мугіса)?» Вона запитала: «Ти велиш мені, о Посланець Аллаха (с.а.с)?» Він відповів: «Я просто заступаюсь». Вона сказала: «Я не маю у цьому потреби» (Бухарі).

7 – Він сам доглядав за собою.

Аїша (р.а.а.) відповіла, коли її запитали про те, що робив Посланець Аллаха (с.а.с) у своєму домі: «Він був із людей, що самі чистять свій одяг, доять свою вівцю і самі обслуговують себе» («Муснад» Абі Я'гля). І він був настільки благородним, що прислужував іншим. Від Аїші також передають, що вона сказала, коли її питали, що робив Посланець (с.а.с) у своєму будинку: «Він доглядав за своєю родиною і коли чув азан, то виходив» (Бухарі).

Об'єктивні свідчення, що підтверджують його місію

Німецький поет Гете пише: «Я шукав в історії найвищий приклад ідеальної людини і знайшов його в арабському пророці Мухаммаді».

Професор Кейт Мор говорить у своїй книзі «Людна, що розвивається»: «Я не знаходжу труднощів у визнанні Корану словом Аллаха, адже опис зародку в Корані не може бути заснований на науковій думці сьомого століття. Єдиний розумний висновок – що усі ці описи відкриті Мухаммаду (с.а.с) Аллахом».

Уол Дьюррант пише у своїй книзі «Історія цивілізації» в 11-й частині: «Якщо ми будемо судити про велич тим впливом, який вчинив великий чоловік на людей, то скажемо, що Посланець мусульман –найвеличніший серед великих людей у історії. Він зупинив фанатизм і вигадки, спорудив над іудаїзмом і християнством та релігією свого народу легку, ясну і сильну релігію, яка дійшла до наших днів, володіючи силою великої ідеї».

Джордж Ді Гулз пише у своїй книзі «Життя»: «Сумнів у місії Мухаммада є сумнів у божественній могутності, яка охоплює усі творіння».

Вчений Уелс пише у своїй книзі «Істинний Посланець»: «Найбільш очевидний доказ правдивості Посланця це те, що його сім'я і найближчі до нього люди першими увірували в нього, адже вони знали про всі його таємниці, і якби вони сумнівалися у його правдивості, то не увірували б у нього».

Сходознавець Хіл пише у своїй книзі «Арабська цивілізація»: «Ми не знаємо в історії людства релігії, що поширилася б із такою швидкістю і змінила б світ, як це зробив Іслам. Мухаммад (с.а.с) вивів цілу громаду, створив умови для поклоніння Аллаху на Землі і встановив основи справедливості, соціальної рівності, а також встановив порядок, узгодженість, покірність і велич серед народів, що колись не знали нічого, крім анархії».

Іспанський сходознавець Жан Лік пише у своїй книзі «Араби»: «Неможливо описати життя Мухаммада краще, ніж його описав Аллах Своїми словами: **«Ми відіслали тебе тільки як милість до світів.»** (сура «Посланець», 107 аят). Мухаммад (с.а.с) був справжньою милістю, і я прошу благословення для нього».

Бернард Шоу пише в своїй книзі «Іслам через сто років»: «Весь світ цілком прийме Іслам, а якщо він не прийме його відкрито під ім'ям Ісламу, то він прийме його під псевдонімом і прийде день, коли Захід прийме релігію Іслам, адже пройшли століття, а Захід читав книги, сповнені небилицями про Іслам. Я ж написав книгу про Мухаммада (с.а.с), але вона була конфіскована, тому що вийшла за межі англійських традицій».

Дружини Посланця (с.а.с.)

Мухаммад (с.а.с) був одружений на 11-ти жінках після смерті своєї першої дружини Хадіджі (р.а.а.). Всі вони вже були заміжні до нього і були у віці, окрім однієї Айши (р.а.а.) – вона була незайманою. Шестеро його дружин були з племені курейш, а решта – з інших арабських племен, одна була з коптів, вона народила йому сина Ібрахіма. Посланець Аллаха говорив:

«Коли ви будете правити коптами, ставтесь до них добре, тому що вони відповідальні і підтримують родинні зв'язки» («Муссанаф» Абдур-Раззак).

Він (с.а.с) був одружений на стількох жінках з таких причин:

1 – Релігійно – законодавчих, як, наприклад, його одруження на Зайнаб бинт Джахш (р.а.а.), тому що араби до Ісламу забороняли одружуватися на колишніх дружинах прийомних синів через переконання, що такий шлюб подібний шлюбу з дружиною рідного сина. Аллах сказав у Корані: **«Коли Зайд задовольнив із нею своє бажання, Ми віддали її за тебе, щоб на віруючих не було вини через відносини з дружинами своїх названих синів, коли ті**

задовольнять із ними своє бажання. Наказ Аллаха має бути виконано!» (сура «Військові загони», 37 аят).

2 – Політика, спрямована в інтересах зближення сердець і набуття взаємної симпатії племен. Посланець (с.а.с) був зятем найбільш сильних і впливових курайшитських гілок та інших арабських племен, і він велів слідувати цьому прикладу своїм сподвижникам. Так він (с.а.с) велів Абдуррахману бін Ауфу одружитися з дочкою правителя місцевості Доуматуль Джандаль, в яку він його відправляв, якщо жителі місцевості будуть слухатися його (Табарі).

Професор Каха пише про це: «Можливо, деякі сторони його життя збентежили нас через наше сучасне мислення. Але вірогідно, що більшість цих подружніх зв'язків мали політичну природу, що мала на меті набутти прихильності деяких знатних і впливових арабів, і логіка арабського мислення визнає, що людина в праві використовувати свої природні якості відповідно до того, для чого її створив Аллах».

3 – Соціальна причина, що спонукала його одружитися зі із вдовами своїх сподвижників, які померли, поширюючи релігію Аллаха. Слід зауважити, що більшість цих жінок уже були у віці, але він (с.а.с) одружився з ними, співчуючи їм, даючи їм милість і вшанування їхнім чоловікам.

Італійська письменниця Л. Вецція Ваглері пише у своїй книзі «Захист Ісламу»: «Воістину, Мухаммад (с.а.с) протягом своєї молодості, коли статевий інстинкт буває найбільш сильним, живучи в такому суспільстві, як арабське, де шлюб, як соціальний інститут, був втрачений або майже втрачений, і де багатоженство було правилом, і де розлучення було неймовірно легким, – він одружився тільки з однією жінкою, з Хадіджею (р.а.а.), вік якої був набагато більшим його віку. І він, протягом 25 років сімейного життя, був щиро люблячим чоловіком і одружився вдруге тільки після її смерті, коли його вік сягнув 50-ти років. Кожному наступному шлюбу була соціальна чи політична причина, і метою цих шлюбів з жінками, з якими він одружився, було надання пошани жінкам, що відрізнялись богобоязністю, або ж метою було налагодження сімейних відносин із деякими племенами і сімействами, щоб прокласти новий шлях для поширення Ісламу. За винятком Аїші (р.а.а.), Мухаммад (с.а.с.) одружився з жінками, які не були ні молодими, ні незайманими, ні красунями, і хіба він був хтивим? Він був людиною і не був богом, і, можливо, бажання мати дітей підштовхувало його до нового шлюбу. Не маючи багатьох джерел, він звалив на свої плечі тягар великої родини, але він завжди дотримувався однакового ставлення до усіх них і жодного разу не вдався до права на розлучення з кимось із них. Він дотримувався шляху Посланців (с.а.с.) на зразок Муси та інших. Здається, ніхто з людей не говорить нічого проти їхнього багатоженства. І хіба причиною цього є відсутність у нас знань про їхнє повсякденне життя, у той час, коли ми знаємо все про його (с.а.с) сімейне життя».

Відомий англійський письменник Томас Карлайл говорить у своїй книзі «Герої»: «Мухаммад не був хтивим, хоча саме в цьому його звинувачують несправедливо і агресивно. Це буде найбільшою несправедливістю і помилкою щодо нього, якщо ми вважатимемо його хтивим ... Який же він далекий від будь-яких розваг!»

Деякі докази його пророчої місії із священних книг:

Із Корану:

«Мухаммад — не батько когось із ваших чоловіків, але Посланець Аллаха й Печатка Посланців! А Аллах про кожен річ Знаючий!» (сура «Військові загони», аят 40). Іса (а.с.) обрадував звісткою пророчої місії Мухаммада (с.а.с) в Євангелії, Аллах сказав: *«І коли сказав Іса, син Мар'ям: «О сини Ізраїла! Я — посланець Аллаха до вас, який підтверджує те, що було до мене в Таураті, і сповіщає добру звістку про посланця, котрий з'явиться після мене. Ім'я його — Ахмад».* (сура «Лави», аят 6).

Із Сунни:

Слова Посланця Аллаха (с.а.с.): «Воістину, мій приклад і приклад Посланців, що були до мене, подібний людині, що добротню збудувала дім і прикрасила його, окрім прилаштування наріжного каменя. І люди почали обходити будинок і він сподобався їм, і вони сказали: «Чому не був укладений цей камінь?», І він (с.а.с.) сказав: «Я і є той камінь, і я – печать Посланців» (Бухарі).

Доказ із попередніх небесних книг:

Від Ата бін Ясіра передають, що він сказав: «Я зустрів Абдуллу бін Амр бін аль Ас (р.а.а.) і я сказав йому: «Повідом мене про опис Посланця Аллаха (с.а.с.) в Торі». І він відповів: «Так, і клянуся Аллахом, що він точно описаний у Торі, як описано в (Корані), що Розрізняє: «О Посланець! Воістину, Я послав тебе свідком і благовісником, і застереженням, і захистом для неписемних. Ти раб Мій і Мій посланець, і Я назвав тебе належним, який не є грубим або жорстким і тим, що не кричить на ринках, і не усуває зло злом, але тим, що вибачає, і Я не заберу його, поки не з'явиться посередництвом його і скривджена громада, і щоб говорили вони: «Немає бога, окрім Аллаха», і Я відкрию їм невидючі очі і нечуючі вуха і закриті серця» («Сунан» аль-Байхакі).

Професор Абдуль-Ахад Дауд говорить: «Але я пробував опиратися у своїй дискусії на деякі розділи зі Священної Книги, яка майже не допускає ніякої лінгвістичної розбіжності. І я не буду звертатися до латинської, грецької або

арамейської мови, тому що це марно, крім того, я наведу далі текст тими ж словами, з виправленої копії поширеної Британським біблійним товариством та іншими, і давайте ми прочитаємо наступні слова з сувою «Второзаконня» з Тори (18 глава, 18 вірш): «Він посадовить їм Посланця з їхніх братів подібних до тебе. І я вкладу Свою промову в його уста». І якщо ці слова не стосуються Мухаммада (с.а.с.), тоді вони залишаються невиконаними, адже Христос ніколи не стверджував, що він той, на кого вказується, навіть його апостоли дотримувалися тієї ж думки. Вони з нетерпінням чекали його другого пришествя, щоб здійснилося пророцтво, і встановлено і досі не спростовано, що перше пришествя Ісуса не вказує на те, що було в сенсі речення: «Я звезу їм Посланця, подібного тобі». Також повернення Ісуса майже не вказує на зміст цих слів ... І що Ісус, за переконаннями його церкви, з'явиться як суддя, а не як законодавець, між тим, як «обіцяний» прийде, принісши «палаючий закон у його правиці».

І, з'ясовуючи особистість обіцяного Посланця, стає зрозумілим, що інше пророцтво, приписане Мусі – це воно. У будь-якому випадку це дуже допомагає, коли ми говоримо про «божественне світло, що йде з боку Фаран», тобто з мекканських пустель, потім слова, наведені в Торі (Второзаконня, глава 33, вірш 2) говорять наступне: «І прийшов Господь з Синаю, і освітилося їм і заблищало попереду від гір Фаран, і прийшли з ним 10.000 угодників, і було видно вогонь закону для них з його правиці». У цих словах «світло Господа» було уподібнене світлу сонця. І він ішов з боку Синаю і освітилося їм, але заблищало з хвалою з Фарану, де стало обов'язковим, щоб з ним прийшло 10.000 угодників і щоб він приніс у своїй десниці Закон для них і ні в кого з ізраїльтян, враховуючи Ісуса, не було ніякого зв'язку з Фаран, і адже Агар (Хіджар) зі своєю дитиною Ісмаїлом мандрували в області «Беер Шева», і вони потім оселилися у мекканських пустелях.

Буття, 21 розділ, 21 вірш: «І взяла його мати йому жінку з Єгипту, і перша його дитина Кідар (Аднан)». Онуки-араби з того часу оселилися у мекканських пустелях, тобто в пустелях Фаран, і обрали їх своїм місцеперебуванням. Як усім відомо, Мухаммад (с.а.с.) був із потомства Ісмаїла і його сина Кідара (Аднана), потім у пустелях Фарана з'явився Посланець (с.а.с.), який надалі увійшов до Мекки з 10.000 угодників (віруючих) і прийшов із законом до свого народу. Хіба це не те згадане пророцтво, яке здійснилося буквально? ..

Той, хто бажає, може ознайомитися із ним у книзі Ісаї.

Слова пророцтва в Авакума особливо варті уваги. Його (Святого з Парану) слава покрила небеса, і земля була повна похвали. Слово «хвала» дуже значне, тому що саме ім'я «Мухаммад» буквально означає «хвалений» («славетний»). Крім того, арабам, жителямпустельної місцевості Парану, також було обіцяне Одкровення: «Нехай пустеля і міста її голосно кличуть, селища, щодосінасяють нащадки Кедара: нехай мешканці скелі співають, нехай

кричать із вершин гір. Нехай вони складають славу Господу, і хвалу Його на островах. Господь вийде, як лицар, він повинен зрушити підозри, як людина війни, він будекричати, так, ревіти, його сила буде вищою від сили його ворогів» (Ісаїя).

Є два інших пророцтва, пов'язаних з цим, які варті уваги, де зазначався Кедар. Одне з них у главі Ісаї: «Повстань, світи, бо світло твоє прийшло, а слава Господня над тобою засяяла ... Безліч верблюдів покриє тебе, верблюди з Мідіану й Ефи; усі вони придуть із Шеви .. Усі отари з Кедару зберуться до тебе, барани Невайотудопоможуть тобі: вони придуть зі згодою на жертівник Мій, і Я прославлю дім слави Своєї»(1-7). Інше пророцтво, знову в Ісаї «Пророцтво про Арабію. У лісі в степу ночувати, ви будете каравани деданів. Мешканці Теманського краю, винесіть воду назустріч для спрагненого, втікача зустрічайте із хлібом! Бо втекли вони перед мечами, перед голим мечем, і перед натягненим луком, і перед тяготою війни. Бо до мене Господь сказав так: Ще за рік, як рік наймита, і вся слава Кедару покінчиться. А понадто полишиться невелике число лучників з лицарів кедарських синів, бо Господь, Бог Ізраїлів, це говорив». Читайте ці пророцтва у книзі пророка Ісаї, у світлі одного із Второзаконня, який говорить про сяйво Бога з Парану.

Якщо Ізмаїл жив у пустелі Паран, де від нього народився Кедар, який є предком арабів, і якщо сини Кедарамали отримати одкровення від Бога, якщо стада Кедара повинні були прийти із прийняттям до Божественного вівтаря, щоб славити «дім моєї слави», де темрява мала покрити землю на кілька століть, а потім, чиста земля повинна була отримати світло від Бога, і якщо вся слава Кедара була повалена, і кількість лучників, хоробрих синів Кедара, була зменшена протягом року після того, як одинутік від меча і від зігнутого лука - Святий з Парану, то це Пророк Мухаммад(с.а.с.). Він є святим нащадком Ісмаїла через Кедара, який оселився у пустелі Паран. Мухаммад є єдиним пророком, через якого араби отримали одкровення у той час, коли темрява покрила землю.

Через нього Бог світився із Парану, і Мекка є єдиним місцем, де дім Бога прославився і стада Кедара прийшли покірно на його вівтар. Пророк Мухаммад(с.а.с.)переслідувався своїм народом і був змушений залишити Мекку. Він був спраглим, і біг від меча оголеного і лука натягнутого, і через рік після його втечі, нащадки Кедара зустрілися з ним на Бадрі, – на місці першої битви між жителями Мекки і пророком; діти Кедара, і число їх лучників зменшилося, і уся слава Кедаравпала. Якщо Святого Пророка не розглядати як здійснення усіх цих пророцтв, то вони залишаться невиконаними досі. «Дім моєї слави», згаданий у книзі пророка Ісаї – це дім Божий у Мецці, а не Церква Христова, як думають християнські тлумачі. Отари Кедара, як говориться у вірші 7, ніколи не приходили до Церкви Христової; і це факт, що села Кедара та їх мешканці – єдині люди в усьому світі, які залишилися байдужими до будь-яких впливів Церкви Христової.

Знову ж таки, згадка 10,000 святих у Второзаконні є досить значною. Він (Бог), засявив Парану, і він прийшов з 10,000 святих. Читаючи всю історію пустелі Парану, ви не знайдете ніякої іншої події, крім тієї, коли Мекка була завойована Пророком. Він приходить з 10,000 послідовниками з Медини і знову входить у «дім моєї слави». Він дає вогненний закон у світі, який спопеляє усі інші закони. Розрадник – Дух Істини – про якого говорив пророк Ісус, був ніхто інший, як Пророк Мухаммад(с.а.с.). Його не можна вважати Святим Духом, як говорить церква богослів'я. «Вам вигідно, щоб Я пішов», говорить Ісус, «бо якщо Я не піду, Розрадник не прийде до вас, але якщо я піду, - я пошлю вам Його».

Слова ясно вказують, що Розрадник повинен був прийти після відходу Ісуса, і не був з ним, коли він говорив ці слова. Чи повинні ми припустити, що Ісус був позбавлений Святого Духа, якщо його прихід було обумовлено приходом Ісуса: крім того, спосіб, яким Ісус описує його робить його людиною, а не примарою. «Він не від Себе говорити буде, але все, що він почує – він буде говорити». Чи повинні ми припустити, що Святий Дух і Бог є двома окремими особами і що Святий Дух говорить від себе, а також те, що він чує від Бога? Слова Ісуса стосуються деяких посланців від Бога. Він називає його Духом Істини, і тому Коран говорить про Пророка Мухаммада(с.а.с.): **«Таж ні! Він прийшов з істиною та підтвердив правдивість посланців!»** (37: 37).

Доказ із Євангелія:

Є цілий ряд уривків Нового Завіту, які чітко стосуються пришествя Мухаммада (с.а.с.) побічно, через природу своїх дій або функцій.

* **від Іоанна Хрестителя:** Юдеї послали священника до нього, щоб з'ясувати, хто він такий. Він зізнався: «Я не Христос». І вони запитали його: «Хто тоді? Ти Ілля?» І Він сказав: «Ні». «Ти той Пророк?» І він відповів «Ні» ... І вони сказали йому: «Чому ти хрестив тоді, якщо ти не Христос, не Ілля, і не пророк?» (Іоанн 1:20-25).

Той Пророк не Ісус, а Мухаммад, тому що Іоанн Хреститель продовжував проповідувати і хрестити, і пророкував пришествя Пророка за життя Ісуса.

* **Ісус:** Пророк Ісус передбачив прихід іншого пророка, чие ім'я буде «Періклітос» або «Розрадник» або «Paracalon», а той (тобто, чие вчення) що триватиме вічно, «Я буду просити Отця, і Він дасть вам іншого Розрадника, щоб був із вами вічно.» (Іоан XIV, 16). Слово «періклітос» означає «прославлений», «відомий» і «гідний похвали», і це саме те, що означає ім'я «Ахмад». Це підтверджується в Корані, що Пророк Ісус передбачав, що пророк на ім'я Ахмад прийде після нього. Бог, Всевишній, говорить:

І коли сказав Іса, син Мар'ям: «О сини Ісраїла! Я — посланець Аллаха до вас, який підтверджує те, що було до мене в Таураті, і сповіщає

добру звістку про посланця, котрий з'явиться після мене. Ім'я його — Ахмад» (61:6).

Передано в Євангелії від Варнави, що Ісус (а.с.) сказав: «Тому, що Аллах підніме мене з землі і змінить вигляд зрадника так, що всі будуть вважати, що він — це я, і разом із тим, що він помре найгіршою смертю, я залишуся у цій ганьбі довгий час у світі, але коли прийде Посланець Мухаммад (с.а.с.), з мене зніметься пляма ганьби».

Також наводиться у Євангелії від Варнави, у 39 главі: «Коли Адам встав на ноги, він побачив у повітрі сяючий як сонце напис. Його текст: «Немає бога, окрім Аллаха, і Мухаммад — Посланець Аллаха». І перша людина поцілувала цей напис із батьківською ніжністю, потерла свої очі і сказала: «Благословенний той день, у який він прийде у світ».

Логічні докази

1 — Посланець Мухаммад (с.а.с.) був неписьменним, не вмів читати і писати, жив серед неписьменного народу, у якому було дуже мало грамотних людей, і це було заради того, щоб не було сумнівів в одкровенні, яке надсилалося йому, і щоб не було брехливих тверджень, що це від нього і його твір. Аллах Всевишній говорить у Корані: ***«Раніше ти не читав жодного Писання й не переписував його своєю правицею. Інакше прихильників брехні охопив би сумнів!»*** (сура «Павук», 48 аят).

Посланець Аллаха (с.а.с.) прийшов із тим, що не змогли повторити араби, зачарував їх своєю красномовністю та його вічним дивом став Коран, посланий йому. Посланець (с.а.с.) сказав: «Не було жодного з Посланців без того, щоб йому були дані знамення, через які увірували б люди, і те, що дано мені, не що інше, як одкровення, відкрите мені Аллахом, і я сподіваюся, що у мене буде найбільше число послідовників в Судний день» (Бухарі і Муслім). Незважаючи на те, що його (с.а.с.) народ був красномовним, Коран кинув їм виклик, щоб створили що-небудь подібне йому, потім, щоб вони створили щось подібне одній сурі. Аллах Всевишній сказав: ***«Якщо ви сумніваєтесь у тому, що зіслали Ми рабу Нашому, то принесіть суру, подібну до цієї! І покличете своїх свідків, окрім Аллаха, якщо ви правдиві.»*** (Сура «Корова», аят 23). Він навіть кинув виклик усім творінням. Аллах сказав: ***«Скажи: «Якби люди й джини об'єдналися разом для того, щоб створити щось подібне цьому Корану, то вони не зробили б цього, навіть допомагаючи одне одному!»***» (сура «Нічна подорож», аят 88).

2 — Його (с.а.с.) продовження у заклику, незважаючи на труднощі і протидію, що трапилися між ним і його народом, який влаштував змову з метою його (с.а.с.) вбивства, щоб покласти кінець його заклику. Разом із цим, він продовжив свій шлях у заклику до нової релігії, з якою він був посланий, і

він терпів усе, що йому зустрічалося: труднощі, втому і переслідування від свого народу на шляху поширення релігії Всевишнього Аллаха. А якби він був брехуном (Пречистий Аллах, який захистив його!), то він би не продовжував свій заклик і побоювся би загибелі через те, що він бачив, як його народ збирається боротись проти нього, щоб покінчити з ним і його (с.а.с.) закликом і розуміючи усю серйозність їхніх намірів.

Доктор Дюррані говорить: «Воістину, ця віра і це прагнення, і ця рішучість, з якою правив Мухаммад (с.а.с.) своїм рухом до переможного кінця, не що інше, як переконливий доказ його абсолютної правдивості у своєму заклику, адже якби в його душі був хоча би найменший сумнів, то він би не зміг вистояти перед цією бурею, яка тривала протягом 20 років. Після цього докази його повної правдивості в цілі і правильному шляху, і духовною величчю, усі ці фактори обов'язково ведуть до висновку, що ця людина – Посланець Аллаха. В дійсності наш Посланець Мухаммад (с.а.с.) був знаменням у його рідкісній чистоті і був досконалим зразком чесноти і добра, і символом правдивості і ширості. Його життя, його думки, його правдивість і стійкість на прямому шляху, його богобоязність, його переконання і досягнення – все це докази його пророчої місії, і будь-яка людина, що об'єктивно вивчає його життя і послання, буде свідчити, що він дійсно Посланець Аллаха і що Коран, з яким він прийшов до людей, насправді книга Аллаха, і кожен серйозний і об'єктивний дослідник неодмінно прийде до такого висновку».

3 – Відомо, що природними для людини є любов до задоволень цього світу: грошей, їжі, питва, протилежної статі. Аллах Всевишній сказав у Корані: **«Людам видається прекрасною любов до задоволень, які приносять жінки, сини, накопичені кінтари золота і срібла, прекрасні коні, худоба та посіви. Такою є тимчасова насолода земного життя, тоді як у Аллаха — краще місце для повернення!»** (сура «Родина Імрана», аят 14). Людина прагне дістати ці блага різними методами і люди розрізняються засобами, якими вони їх набувають – хтось заробляє законними методами, а хтось незаконними. Знаючи це, ми говоримо, що на початку призиву Посланця Аллаха народ намагався спокусити його цими благами. Мекканці обіцяли виконати всі його бажання і виконати всі його вимоги: якщо він хоче влади – вони зроблять його правителем, якщо він хоче одружитися – його одружать з найкрасивішими жінками, якщо він хоче майна – він отримає його, але все це з умовою, що він залишить нову релігію і заклик до неї. Він відповів їм з твердістю, що походить від божественного повчання: «Клянуся Аллахом, якби вони поклали в мою праву руку сонце, а в ліву – місяць, щоб я залишив цю справу, я б не залишив її, поки Аллах не дав би їй перемогти або я не загинув би через неї» («Сіра» ібн Хішам).

А якби він був брехуном і самозванцем, то він прийняв би ці пропозиції і використав би цю можливість, тому що те, що було запропоновано йому – це межа бажань будь-якої людини, що живе тільки для найближчого життя.

Доктор Дюррані говорить: «Він (с.а.с.) цілих 13 років безперервно переносив ці тяготи в Мекці і 8 років у Медині без зупинки. Переносив усе це не сумніваючись, у своїй позиції він був стійким, холоднокровним, твердим у досягненні мети. Його народ запропонував йому зробити його королем і покласти біля його ніг усі багатства країни, якщо він припинить заклик до своєї релігії і поширення свого послання. Він повністю відкинув ці спокуси і вибрав замість них труднощі заради призиву. Чому? Чому він не надав значення цим багатствам, авторитету, майну, славі, відпочинку, достатку і спокою? Людина повинна глибоко розмірковувати над цим, щоб отримати відповідь».

4 – Відомо і очевидно, що кожен, хто наділений владою, має усі блага, які тільки є під його керівництвом, усі люди підпорядковані йому. Що ж стосується Мухаммада (с.а.с.), то він знав, що мирське життя не є постійним притулком. Передають від Ібрахіма, від Алькамо, від Абдулли, який розповів: «Посланець Аллаха лежав на маті і він залишив слід на його шкірі, і я сказав: «Заради моїх батьків, О Посланець Аллаха! Якби ти дозволив нам, ми б постелили тобі те, що захистить тебе від цього». Посланець Аллаха (с.а.с.) сказав: «Що мені до цього світу, я у цьому світі як вершник, що заховався у тіні, під деревом, а потім пішов і залишив його» («Сунан» ібн Маджа).

Ну'гман бін Башир (р.а.а.) говорив: «Я бачив вашого Посланця (с.а.с.), який не шукав навіть поганих фініків, щоб наповнити ними живіт» (Муслім).

Передають Від Абу Хурайри, що він сказав: «Сім'я Мухаммада (с.а.с.) не наїдалася досита протягом 3 днів, поки він не був забраний (тобто, помер)» (Бухарі).

Разом із тим що він (с.а.с.) був причиною усіх благ, що були дані мусульманам, і що Аравійський півострів підкорявся йому, бували часи, коли (с.а.с.) він не знаходив із їжі того, що вистачило б йому. Його дружина Аіша (р.а.а.) казала, що Посланець Аллаха (с.а.с.) купив у іудея їжу в борг і залишив під заставу свою кольчугу (Бухарі).

Це не означає, що він не міг отримати все, що хотів – багатства і блага склалися перед ним (с.а.с.) у мечеті і він навіть не вставав з місця. Через короткий час він (с.а.с.) розподіляв усе це між бідними і незаможними. Серед його сподвижників (р.а.а.) були дуже багаті люди, і вони змагалися у тому, щоб прислужитися йому (с.а.с.) і витрачали найцінніше заради нього (с.а.с.), але він знав сутність цього світу і говорив: «Клянуся Аллахом, мирське життя у порівнянні з вічним подібне тому, як один із вас занурив би палець у море, а потім вийняв його, і нехай він подивиться скільки залишиться (на ньому води)» (Муслім).

Леді Е. Кобольд говорить у своїй книзі «Паломництво до Мекки» (Лондон, 1934 р.): «Разом з тим, що Мухаммад (с.а.с.) був паном Аравійського півострова, він не думав про титули й не намагався витягти звідти вигоди,

навпаки, він перебував у тому ж положенні, задовільняючись тим, що він Посланець Аллаха, і що він слуга мусульман, сам чистив свій будинок і лагодив своє взуття, і був шляхетним, добродішним як вітер, до якого не приходять бідний чи потерпілий без того, щоб він не обдарував їх, хоча у більшості випадків у нього було небагато, навіть йому самому ледве вистачало.

5 – З ним (с.а.с.) траплялися іноді складні ситуації, які потребували роз'яснення, і він не міг нічого вирішити тому, що йому не надсилалося одкровення, і він жив у період очікування одкровення у хвилюваннях і переживаннях. Прикладом цього була ситуація, коли обмовили його дружину. Цим була зачеплена честь Посланця (с.а.с.) і його вороги говорили про нього зле і пліткували до тих пір, доки не було послано одкровення, яке говорило про невинність його дружини, і якби він був брехуном і самозванцем, то вирішив би цю проблему відразу, але він (с.а.с.) не говорив з примхи.

6 – Він (с.а.с.) не ставив себе вище інших людей. Він був незадоволеним, коли з ним поводитися так, щоб це вказувало на його звеличення. Анас бін Малік (р.а.а.) говорив, що не було більш любові для них людини, ніж Посланець Аллаха (с.а.с.), і коли вони бачили його, то не вставали, знаючи, що він не любить цього («Сунат» Ат-Тірмізі).

Вашингтон Ірвінг каже про нього: «Незважаючи на військові перемоги Посланця Аллаха (с.а.с.), це не зароджувало у ньому зарозумілості або самообману – він воював заради Ісламу, а не заради особистих інтересів, і навіть на піку своєї слави він зберіг свою простоту і скромність. Він не любив, щоб вставали для нього або занадто його вітали, коли він заходив до кімнати, до групи людей. І якщо навіть він хотів створити велику державу, то це – держава Ісламу, і він правив у ній справедливо, і він навіть не думав про те, щоб влада передавалася у ній у спадок його сім'ї».

7 – Деякі аяти у Корані посилались, докоряючи йому через його поведінку або позицію, на кшталт слів Аллаха Всевишнього: **«О Посланцю! Чому ти, прагнучи догодити своїм дружинам, забороняєш те, що дозволив тобі Аллах? Аллах — Прощаючий, Милосердний!»** (сура «Заборона», аят 1). Це тому, що Посланець (с.а.с.) заборонив собі вживати мед у їжу заради деяких своїх дружин, і за це послідував докір від Аллаха через заборону того, що дозволив йому Аллах;

-Слова Аллаха: **«Нехай простить тебе Аллах! Чому ти дозволив їм лишитися вдома, доки не стало тобі зрозуміло, хто з них правдивий, а хто брехун?»** (Сура «Каяття», аят 43). За поспішність у прийнятті виправдань лицемірів, які відсторонилися від участі в поході на Табук, без перевірки їх правдивості;

-Слова Аллаха: **«Не годиться Посланцю брати полонених, доки він не підкорить тих, хто на землі. Ви бажаєте прикрас земного життя, а Аллах**

бажає життя наступного. Аллах — Всемогутній, Мудрий! Якби перед тим не було припису Аллаха, то ви б зазнали великої кари за те, що взяли.» (сура «Трофеї», аят 67 – 68).

Аїша сказала: «Якби Мухаммад (с.а.с.) приховував що-небудь з того, що посилає йому Аллах, то приховав би аят: «І приховуєш ти в своїй душі те, що знає Аллах, і боїшся людей, але ж тільки Аллах гідний, щоб Його боятися» (Бухарі; Муслім).

Слова Аллаха Всевишнього: **«Це тебе не стосується...»** (сура «Родина Імрана», аят 128). І слова Аллаха: **«Насупився та відвернувся він. Бо підійшов до нього сліпий. А звідки тобі знати, можливо, очистився б він?»** (сура «Він насупився», аяти 1-3).

Якби він (с.а.с.) був брехуном і самозванцем, а Аллах зберіг його від цього, то цих аятів не було б у Корані.

Ліхтер говорить у своїй книзі «Релігія Іслам»: «Одного разу Аллах послав своєму Посланцеві аяти (с.а.с.), у яких був сильний докір через те, що він відвернувся від бідної, сліпої людини, щоб поговорити з багатим і впливовим, і він поширив це одкровення, і якби було правдою те, що говорять християнські дурні, то цього одкровення не існувало б».

8 – Можливо, незаперечним доказом правдивості його місії і його щирості є сура «Пальмові волокна», у якій стверджується, що його дядько, Абу Ляхаб, потрапить у Пекло. Ця сура була послана на початку призиву до Ісламу, і якби він був брехуном і самозванцем, то він не став би стверджувати, куди потрапить його дядько, тому що можливо, його дядько міг прийняти Іслам. Доктор Джері Міллер говорить: «Ця людина Абу Ляхаб ненавиділа Іслам, настільки, що він усюди ходив за Посланцем (с.а.с.), щоб принижувати те, що він казав. Коли він бачив, що Посланець розмовляє із незнайомими людьми, тоді він чекав доки закінчиться розмова, щоб підійти до цих людей. Потім Абу Ляхаб запитував їх: «Що вам сказав Мухаммад? Якщо він сказав біле, то значить це чорне, якщо сказав ніч, то значить це – день». Тобто, він повністю перечив усьому, що говорив благородний Посланець (с.а.с.) і намагався вкорінити людям сумніви в цьому. Ця сура «Масада» була послана за 10 років до смерті Абу Ляхаба і стверджувала, що Абу Ляхаб потрапить у пекло, тобто, що Абу Ляхаб не прийме Іслам. Упродовж цілих 10 років усе, що зробив Абу Ляхаб – це те, що він говорив перед людьми: «Мухаммад говорить, що я не прийму Іслам і що я увійду в пекло. Але я хочу прийняти Іслам і стати мусульманином! Зараз, як ви думаєте, Мухаммад правдивий у тому, що говорить чи ні? Хіба одкровення, яке він отримує, божественне?» Але Абу Ляхаб так і не завершив цю справу, хоча всі його дії суперечили Посланцю, але він так і не змінив нічого у цій справі. Тобто, історія донесла, ніби Посланець Аллаха (с.а.с.) сказав Абу Ляхабу: «Ти не любиш мене і хочеш заборонити мені ... Добре, у тебе є шанс спростувати мої слова». Але він так і не зробив цього

протягом 10 років. Не прийняв Іслам і навіть не заявив про це. 10 років у нього була можливість зруйнувати Іслам за 1 хвилину! Але через те, що ці слова не були словами Мухаммада (с.а.с.), а були одкровенням, з якого він знав невідоме і знав, що Абу Ляхаб не прийме Іслам, як міг Мухаммад (с.а.с.) знати, що Абу Ляхаб підтвердить те, що в сурі, якщо це не одкровення від Аллаха? Як він міг бути впевнений ці 10 років у тому, що він правий, якщо б він не знав, що це одкровення від Аллаха? Щоб людина могла відкинути цей небезпечний виклик, не маючи нічого крім того, необхідно знати одне – що це одкровення від Аллаха: **«Нехай згинуть руки Абу Ляхаба і він сам! Ні багатство його, ні статки його не допоможуть йому. Увійде він у вогонь палаючий, а дружина ж його буде носити дрова! А на шиї її — мотузка з волокон пальмових!»** (Сура «Пальмові волокна», аяти 1-5).

9 – У Корані наводиться ім'я Ахмад замість Мухаммад, у словах Аллаха: **«І коли сказав Іса, син Мар'ям: «О сини Ісраїла! Я — посланець Аллаха до вас, який підтверджує те, що було до мене в Таураті, і сповіщає добру звістку про посланця, котрий з'явиться після мене. Ім'я його — Ахмад». А коли цей посланець прийшов із ясними доказами, то сказали вони: «Це — очевидне чаклунство!»**» (сура «Лави», аят 6).

Якби він (с.а.с.) був брехуном і самозванцем, то це ім'я не було б згадано в Корані.

10 – Те, що його релігія дійшла до наших днів і досі люди приймають її у великій кількості і надають їй перевагу над іншими релігіями, незважаючи на ослаблення призиву до Ісламу в матеріальному відношенні або в живій силі, тобто в людях, які б витрачали кошти на сферу призиву, безперервно й енергійно докладали б зусилля для підйому ісламського заклику, щоб не давати можливості нашкодити йому або очорнити його і змусити людей відвернутися від нього. Це тому, що Господь Всевишній зобов'язався зберегти цю релігію, сказавши: **«Воістину, Ми зіслали Нагадування і, воістину, Ми бережемо його!»** (сура «Хіджр», аят 9).

Англійський письменник Томас Карлайл говорить про Мухаммада (с.а.с.):

« Чи бачили ви, щоб брехлива людина змогла створити дивовижну релігію? Адже він не міг побудувати собі будинку з цегли. Він же, не знаючи нічого про особливості вапна, гіпсу, глини тощо, не міг побудувати нічого, крім пагорба з суміші будматеріалів, тим більше він не міг би залишити своїх основ упродовж 12 століть, за якими живуть 200 мільйонів людей, тим більше, його стовпи повинні були впасти і зруйнуватися, як ніби їх і не було. І я твердо знаю, що людина в усіх своїх справах повинна слідувати законам природи, інакше вона не відповість на його вимоги. Брехня те, що поширюють ці невірні, навіть якщо прикрасили її так, щоб вона здавалася правдою ... І горем є те, що люди обманюються цими помилками цілими народами і громадами».

І заучування Корану після того, як Аллах зберіг його в книгах і в серцях людей у кожному поколінні, тому що його запам'ятовування, його читання, вивчення його і навчання йому інших є справами, які здійснюють віруючі і змагаються у них, аби отримати благо, про яке сповістив Посланець (с.а.с.), сказавши: «Найкращий з вас той, хто навчився Корану і вчив йому інших» (Бухарі).

Були зроблені спроби додавання у Коран або видалення з нього, або зміни деяких букв. Усі ці спроби провалилися, бо швидко виявляли все це і легко впізнавали і розрізняли їх від аятів Благородного Корану.

Що стосується сунни Посланця (с.а.с.), яка є другим джерелом релігії після Корану, то вона збереглася за допомогою праведних, що заслуговують довіри людей, які присвятили себе вивченню хадисів Посланця (с.а.с.) і затвердили достовірне і з'ясували, де є слабкі хадіси, і розповіли про вигадані хадіси, і той, хто звернеться до книг за хадісами, дізнається дійсність цих зусиль, докладених для збереження усього, що достовірно від Посланця (с.а.с.).

Майкл Харт говорить у своїй книзі «Вивчення сотні перших»: «Мухаммад (с.а.с.) заснував і розповсюдив одну з найбільших релігій у світі, і став одним із найбільших світових політичних лідерів, і в ці дні, приблизно через 13 століть після його смерті, його вплив залишається сильним і неприборканим».

11 – Правдивість принципів, з якими прийшов Посланець (с.а.с.), їхня правильність і придатність їх для будь-якого часу і місця, і те, що видно з хороших, благословених результатів їхнього застосування, свідчить про те, що це одкровення від Аллаха. А хіба є сумніви в тому, що Мухаммад (с.а.с.) був посланцем, спрямованим Аллахом Всевишнім, адже до нього було багато Посланців і пророків? Якщо з'ясується, що немає перешкод до цього ні за логікою, ні за релігією, то чому ж тоді заперечується його пророча і посланницька місія до всіх людей і визнаються місії Посланців до нього?!

12 – Встановлення та порядок, яким навчив Посланець (с.а.с.) у сфері відносин, воєн, шлюбу, економіки, політики і поклоніння і т.п., не дають шансу людському суспільству придумати щось подібне. Хіба логічно, що неписьменна людина, яка не вміла ні читати, ні писати, могла придумати цю досконалу систему, яка упорядкувала всі справи цього світу? Хіба це не вказує на справжність його пророцтва і посланництва, і на те, що він не говорив за своєю примхою?

13 – Він (с.а.с.) не починав свій заклик раніше досягнення ним сорока років, коли залишилася позаду молодість, її розквіт і сила, і настала старість – вік полишення, вік любові, відпочинку і спокою.

Томас Карлайл говорить у своїй книзі «Герої»: «І з того, що руйнує твердження тих, хто говорить, що Мухаммад не був правдивий у своїй місії, те

що він провів розквіт своєї молодості і гарячності в спокійному проживанні (з Хадіджею (р.а.а.) і він не пробував у цей час підняти галас за яким стояли б слава, популярність, авторитет і влада ... Цього не сталося, доки не пройшла молодість і не підступила сивина, (і після цього) закипів вулкан у грудях, який був сплячим, і він повстав заради великої справи ...»

Р. Ландау говорить у своїй книзі «Іслам і араби»: «Задача Мухаммада (с.а.с.) була величезною. Це не було легким завданням самозванця, яким керують егоїстичні спонукання, а таким описували ранні західні письменники арабського Посланця (с.а.с.), який сподівався на успіх через особисті зусилля. Воістину, щирість, яку проявив Мухаммад (с.а.с.) у виконанні своєї місії і те, що його послідовники глибоко вірили в те, що посилають йому одкровення і перевірки століть і поколінь – все це робить нерозумним звинувачення Мухаммада (с. а.с.) у будь-якому з видів навмисного обману, і історія не знала, щоб яка-небудь релігійна вигадка змогла вижити довгий час, Іслам же не прожив ще більше ніж 1300 років. Він перестає знаходити щороку нових послідовників. І в історії немає жодного прикладу, щоб у місії обманщика було те, що могло б створити імперію чи якусь цивілізацію».

Значення свідчення про те, що Мухаммад – Посланець Аллаха

1 – Визнання його місії і того, що вона спрямована до усього людства, і ця місія не обмежується тільки його народом і тільки його часом. Його місія загальна, необмежена якимось місцем або часом до Судного дня. Аллах Всевишній сказав у Корані: « **Благословенний Той, Хто зіслав Розрізнення своєму рабу, щоб той був застерігачем для світів!**» (сура «Розрізнення», аят 1).

2 – Переконавання його непогрішності (с.а.с.) у тому, що він передавав від Аллаха. Всевишній сказав у Своїй книзі: «**Не через власне бажання він говорить, адже це — одкровення, яке відкривається йому!**» (сура «Зоря», аят 3-4)

Що ж стосується інших справ, то він у них – людина, і він старався, коли виносив рішення. Він говорив: «Ви приходите і вирішуєте спірні питання у мене, і може бути один із вас більш красномовний, ніж інший у своєму доказі, і я суджу на його користь, на підставі його слів, і той кому я віддав із права його брата що-небудь, нехай не бере його, адже я віддав йому шматок вогню» (Бухарі; Муслім).

3 – Переконавання у тому, що його послання є милістю усім людям. Аллах Всевишній сказав: «**Ми відіслали тебе тільки як милість до світів**» (сура «Посланці», аят 107). Правий Аллах Всевишній, адже Мухаммад (с.а.с.) – милість у всіх сенсах цього слова, він вивів рабів із поклоніння рабам до

поклоніння Господу рабів, і від несправедливості інших релігій до справедливості Ісламу, і з тісноти найближчого світу до простору майбутнього.

4 – Переконавання у тому, що він (с.а.с.) останній Посланець і найкращий з них, і немає посланця й пророка після нього. Аллах Всевишній сказав: **«Мухаммад — не батько когось із ваших чоловіків, але Посланець Аллаха й Печатка Посланців! А Аллах про кожну річ Знаючий!»** (сура «Військові загони» аят 40). Посланець (с.а.с.) говорив: «Мені було надано перевагу над іншими Посланцями шістьма (справами): мені дано найбільш повні за змістом і короткі слова; мені була надана допомога страхом; мені були дозволені трофеї; земля відведена мені місцем для молитви і очищення; і я був посланий до всього людства і мною завершені Посланці» (Муслім).

5 – Тверде переконання у тому, що релігія була завершена ним і стала досконалою, і немає жодного варіанту для того, щоб додати до неї щось чи применшити її. Аллах Всевишній сказав: **«Сьогодні Я завершив вам вашу релігію, довів до кінця Свою милість до вас і схвалив Іслам як вашу релігію.»** (сура «Трапеза», аят 3).

Дуже помітно те, що Іслам охоплює всі сторони життя: політичну, економічну, соціальну, моральну. Іслам – релігія і держава в усіх значеннях цього слова. Англійський мислитель Квіл говорить у своїй книзі «Ісламська віра» (стор. 119-120): «Положення Корану не обмежуються тільки моральними і релігійними заповідями ... Це повний закон для усього ісламського світу, він загальний закон, що охоплює цивільне, торгове, військове, судове, кримінальне право. Це релігійний закон, з яким пов'язані як усі релігійні, так і мирські справи, від збереження душі до здоров'я тіла, і від прав людей, якими керують уцілому, до прав кожного з них окремо, і від особистої користі людини до інтересів цілого суспільства, від достоїнств до пороків, від покарання у цьому світі до покарання у майбутньому.

Через це Коран, по суті, відрізняється від християнських священних книг, у яких немає нічого з основ релігії, і загалом вони складаються з історій, небилиць і великої плутанини у питаннях поклоніння ...»

6 – Повне переконання у тому, що Мухаммад (с.а.с.) виконав те, що було покладено на нього і довів свою місію до кінця і дав настанову своїй громаді, і немає такого блага, на яке б він не вказав, і немає такого зла, від якого він би не застеріг і не заборонив його. Виступаючи перед тисячами людей у прощальному паломництві, він сказав: «Хіба я не доніс?» Люди відповіли: «Звичайно, так! Ми свідчимо!» Він сказав: «О Аллах! Будь свідком!»

7 – Переконавання у тому, що шаріат (закон) Посланця (с.а.с.), який був посланий йому, є прийнятим у Аллаха після місії Мухаммада (с.а.с.), і людина не може поклонятися Аллаху керуючись чим-небудь, крім нього, і Аллах не прийме іншого закону і судитиме людей відповідно шаріату. Аллах говорить:

«Хто шукає іншої релігії замість ісламу, від того не буде прийнято, і в наступному житті він буде серед тих, хто втратив усе!» (сура «Родина Імрана», аят 85). Посланець Мухаммад (с.а.с), сказав: «Присягаюся Тим, у Чийх руках моя душа, не почує про мене ніхто з цієї громади: іудей або християнин, і не увірує в те, з чим я був посланий, окрім того, хто вийшов з вогню» (Муслім).

8 – Необхідність підпорядкування йому. Аллах Всевишній сказав: *«Ті, які коряться Аллаху та Посланцю, будуть разом із тими, кого Аллах наділив Своєю милістю — посланцями, праведниками, мучениками, благочестивими! Прекрасні ж ці супутники!»* (Сура «Жінки», аят 69).

Все це досягається виконанням його наказів і полишенням того, що він заборонив. Аллах говорить: *« Тож візьміть те, що дав вам Посланець, та не чіпайте того, що він заборонив вам.»* (сура «Зібрання», аят 7). Аллах роз'яснив згубні наслідки непослуху Посланця (с.а.с.): *«А того, хто чинитиме непослух Аллаху та Його Посланцю і буде порушувати Його обмеження, Він введе до вогню, і той буде там довіку. Чекає на нього ганебна кара!»* (сура «Жінки», аят 14).

9 – Вдоволення його настановами і не хе́тування тим, що він увів у закон. Аллах сказав: *« Таж ні! Клянуся Господом твоїм, не увірують вони, поки не візьмуть тебе суддею в тому, що викликає суперечку між ними. Тоді в душах їхніх не знайдеться опору тому, що ти присудив, і вони цілком підкоряться йому»* (сура «Жінки», аят 65). Також визнають перевагу його закону, і правління над усім, що не відноситься до його законів, режимів, правління. Аллах Всевишній говорить: *«Невже прагнуть вони суду часів невігластва? Хто ж краще Аллаха в суді для людей стійко віруючих?»* (Сура «Трапеза», аят 50).

10 – Дотримання його (с.а.с.) Сунни. Аллах говорить у Корані: *«Скажи: «Якщо ви любите Аллаха, то йдіть за мною, і Аллах любитиме вас та простить вам гріхи ваші». Аллах — Прощаючий, Милосердний!»* (сура «Родина Імрана», аят 31). І слідувати його слідами і дотримуватися його програми і бачити його зразком для наслідування, як про це сказав Аллах Всевишній: *« Посланець Аллаха — прекрасний приклад для вас, для тих, хто сподівається на Аллаха, Останній День і часто згадує Аллаха!»* (Сура «Військові загони», аят 21).

Слідування Посланцю (с.а.с.) включає в себе і потребує знання про його життя і його вивчення, щоб у процесі цього відбувалося наслідування йому. Зайнуль-Абідін – Алі бін Хусайн бін Алі бін Абі Таліб (р.а.а.) сказав: «Нас вчили описами походів Посланця (с.а.с.) також, як навчали сурі з Корану» (Аль-бідаяту уан- Ніхая Чи ібн Касир) (Походи Посланця (с.а.с.) – частина його життєпису).

11 – Молитва за Посланця (с.а.с.) під час його згадки. Аллах сказав: **«Воістину, Аллах і Його ангели благословляють Посланця! О ви, які увірували! Благословляйте Посланця й вітайте його миром!»** (сура «Військові загони», аят 56). Посланець говорив: «Скупий той, при кому я був згаданий і він не попросив для мене благословення» («Сунан» ат-Тірмізі).

12 – Ставити його на ту ступінь, на яку його звів Аллах без перебільшення і применшення. Посланець Аллаха (с.а.с.) сказав: «Не звеличуйте мене, як звеличують християни сина Маріям, адже я – тільки раб Аллаха і Його Посланець» (Бухарі).

13 – Любов до нього зверх любові до інших людей, бо йому належить заслуга, після Аллаха, у правильному керівництві людьми та спрямування їх до релігії істини, у прийнятті якої – щастя у мирському житті і майбутньому. Аллах Всевишній говорить: **«Скажи: «Якщо ваші батьки, діти, брати, дружини, родини, накопичене майно, торгівля, застою в якій ви боїтесь, і любі вам житла миліші за Аллаха, Його Посланця й зусиль на Його шляху, то чекайте, поки Аллах не явить наказу Свого! Аллах не веде прямим шляхом людей нечестивих!»**» (сура «Каяття», аят 24).

Посланець Аллаха (с.а.с.) роз'яснив плоди любові до нього людині, яка запитала його (с.а.с.): «О Посланець Аллаха! Коли настане Час (Судний день)?» Посланець (с.а.с.) запитав його: «А що ти припас для нього?» Людина помовчала і потім сказала : «О Посланець Аллаха! Я не приготував нічого великого з молитов, посту або милостині, але я люблю Аллаха і Його Посланця». Посланець (с.а.с.) сказав: «Ти будеш з тими, кого полюбив» (Бухарі; Муслім). І він також сказав: «Три якості, які, якщо вони будуть в людині, то вона відчує насолоду віри: щоб Аллах і Його Посланець були більш любими для нього, ніж будь-хто інший; та любити людину тільки заради Аллаха; та не бажати повернення у невіру після того, як Аллах врятував від неї, також, як він не хоче бути кинутим у вогонь» (Муслім). Любов до нього включає також любов до тих, яких він (с.а.с.) полюбив: його сім'я, його сподвижники (р.а.а.) і не любити тих, кого він не любив, і підтримувати дружні відносини з тими, з ким він їх підтримував, тому що він (с.а.с.) любив тільки заради Аллаха, і не ненавидів тільки заради Аллаха.

14 – Заклик до його (с.а.с.) релігії і намагання поширити її, і доведення її до тих, до кого вона не дійшла, і відродження його сунни з мудрістю і добрим напучуванням. І це через навчання незнаючого і нагадування неухважному та допомоги у її виконанні. Аллах говорить: **«Клич на шлях Господа свого з мудрістю й добрим повчанням і сперечайся з ними тільки тим, що найкраще»** (сура «Бджоли», аят 125). Посланець Аллаха говорив: «Передавайте від мене хоча б один аят» (Бухарі).

15 – Захищати його (с.а.с.) і його сунну через заперечення всього того, що не має до неї відношення, але яке приписують йому, і роз'яснити істини, які не

були відомі. Захист його сунни здійснюється запереченням тих сумнівів, які висловлюють і поширюють ті, що ненавидять Іслам.

16 – Дотримання його сунни (с.а.с.) згідно із його словами: «Ви повинні дотримуватися моєї сунни і сунни праведних халіфів, що були ведені правильним шляхом, тримайтеся за неї зубами, і ні в якому разі не допускайте вигадок, нововведень у релігії, адже, воістину, будь-яка нова вигадка – нововведення, і кожне нововведення – омана» (Ахмад).

Висновок

Ми завершимо це дослідження словами французького поета Ломартіна, який сказав: «Не траплялося раніше, щоб людині була ввірена, добровільно чи з примусу, така висока місія. Місія була вищою від людських можливостей. Через неї усувалися омани, що стояли перепорою між людиною і Творцем. І за допомогою неї Аллах зв'язувався з людиною, а людина зв'язувалась із Аллахом. І цим ідеї божественності була повернена свідомість і її святість посеред хаосу потворних ідолів, яким поклонявся народ у той час. Не траплялося раніш, щоб людина приступала до справи, що перевищує людські можливості із такими жалюгідними засобами. Це тому, що він повністю поклався на себе у поданні та здійсненні своєї великої задачі. І ніхто не допомагав йому, крім невеликої кількості віруючих людей у цьому невідомому кутку великої пустелі. І нарешті, не траплялося раніше, щоб людина здійснювала подібну грандіозну і вічну революцію у світі, тому що менше, ніж за два століття після появи Ісламу, він, за допомогою віри і зброї, заволодів всім Аравійським півостровом, потім із іменем Аллаха здійснив похід на Персію, Хорасан і Межиріччя, Західну Індію, Сирію, Ефіопію і ряд островів у Середземному морі, Іспанію і частину країни галлів (Францію).

І коли ми врахуємо велич мети і слабкість засобів і дивовижне досягнення для трьох мірил людської геніальності, виникне питання: так хто ж той, що наважиться порівняти когось із великих людей в історії і сучасності з Мухаммадом (с.а.с.)? Ці великі люди створили зброю або закони, або імперії, і тільки. Вони не зробили нічого, окрім матеріальних каркасів, які часто руйнувалися перед їхніми очима. Але ця людина не просто спрямувала війська, закони, імперії, народи і королів, а привела в рух мільйони людей, які жили більш ніж у третині світу в той час. Більше того, він розворушив панів і святині, релігії та ідеї, переконання і душі відповідно до книги, у якій кожен аят став чинним законом. Він створив духовну громаду, у якій змішалися цілі народи з кожної гілки, кольори і мови. Він залишив серед нас особливість ісламської громади, що не стирається, – ненависть до надання Аллаху співтоваришів – і залишив нам поклоніння Одному Єдиному Богу, якого не осягнути. Віруючі в Мухаммада відрізняються сильною позицією проти фальшивих богів і надання

Богу співтоваришів, що оскверняє небо. Вхід третини жителів землі в його релігію – його пряця, а точніше – диво розуму, а не людське диво.

Ідея Єдиного Бога, до якої він закликав серед історій і небилиць затверджених жерцями і слугами ідолів, була дивом сама по собі. Вона змогла відразу ж, коли заговорили про неї, зруйнувати язичницькі храми і запалити вогонь у третині світу. Його життя, його роздуми про існування, його героїчна революція проти небилиць і омани в його країні, його сміливий виклик кинутий язичникам і їхнє розгнівання, його стійке перенесення образ і горя протягом 15-ти років у Мецці (встановлено, що заклик у Мецці був 13 років), і його терпіння до свавілля людей і їх презирства, настільки, що він ледве не став їхньою жертвою, усе це разом із його безперервним поширенням заклику, війни проти морального занепаду та звичаїв епохи неуктства, його глибока віра в успіх, його спокій під час труднощів, його скромність при перемозі, його цілеспрямованість заради єдності однієї ідеї, а не заради прагнення авторитету і влади, його безперервні молитви, його таємні бесіди з Аллахом, його смерть і його нищівна перемога після смерті, – усе це свідчить про те, що ми стоїмо не перед брехуном і самозванцем. Ми перед твердою вірою і непохитною переконаністю. Його переконаність дала йому сили підняти релігію і він побудував свої віропереконання на двох основних принципах: те, що Аллах – один, і що Він невідчутний матеріально. І з першого принципу ми дізнаємося хто такий Аллах, а другий принцип пов'язує знання з невідомим.

Перед нами – філософ, проповідник, законодавець, воїн, переможець, мислитель, Посланець, засновник розумної релігії без статуй або ідолів, лідер двадцяти земних імперій на додачу до духовної імперії, у якої немає кордонів. Це Мухаммад. І якщо ми подивимося через кожне мірило, яким вимірюється велич людини, то давайте задамо собі питання: чи є хтось величніший за Мухаммада?

Заради моїх батька і матері, о Посланець Аллаха, воістину, я визнаю, що не віддав тобі твого права і не виконав того, що ти заслуговуєш, у цій брошурі. І те, що було написано – не що інше, як свідчення і короткі відомості про великого Посланця, з місією якого освітилися язичники колись, і освітлюються в кожен час слуги пристрастей, голодні цього світу, бажаючи поневолення людства.

Я сподіваюся, що за допомогою цієї брошури Аллах виправить і видалить ті безглуздя, які приписують цій поважній особистості, і я сподіваюся, що ця брошура додасть знань про цю велику особистість, що вказує на все благо і застерігає від усякого зла, і мова і справи якої є законодавством, що веде до вдоволення Аллаха Всевишнього і Його раю. Залишимо ж сліпе слідування нашим предкам, і звернемося до знання, з'ясування і роздумів про те, що саме ми хочемо прийняти і здійснювати.

Dr. Abdurrahman b. Abdul-Kareem al-Sheha

Riyadh, 11535

P.O. Box 59565

Email: alsheha2@gmail.com

<http://www.islamland.org>